

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalı

Meclis açılıyor. — Gazeteler —

Açış töreni!..

1 YILDA DEĞİL...

BİR ÇEKİLİSTE!

5

**MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELER**

42 APARTMAN DAİRESİ

5 adet 100.000 lira

5 adet 50.000 lira

5 adet 25.000 lira

ve ayrıca 7985 adet

10.000 liraya kadar

çeşitli para ikramiyeleri

Şaşkınbakkal ve Çiftehavuzlar'da size de en güzel yuva
ve size de servet.

YAPI ve KREDİ BANKASI

DAİMA EN İYİ HİZMET

835

(Moran : 2501 — 175)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 45 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Kasım 1967

Bu yıl mecliste neler olacak?

BUGÜN 1 Kasım! Eğer bir değişiklik olmazsa Meclis bugün açılacaktır. Akbaba'nın bir buçuk hafta önceden hazırlanması gerektiğinden bu tarihte bir değişiklik olup olmyacağı bilemeyiz. Falcılıktan nasibimiz olsa bakla atar, kahvenin telvesine bakar, ya da sihirli kurenin yüzeyinde gelecek günlerin getireceklerini okuduk:

— Söyle bana ey Periler Padişahının kızı! Bir Kasım'da ne olacak?

Ve iyi saatte olsunlar'ın rakkası zamanın ötelere vararak önümüzdeki günlerin haritasını gözlerimizin önüne çizer, haberlerini kulağımıza fısıldır.

İnsanlık, denizlerin dibine iskandil attı, ama geleceğin ummanına radyosunun antenlerini uzatamadı. Uzaya tırmanıp Ay'a salıncak kuran, Venüs'e merdiven dayayanlardan korkulur! Belki bir gün onu da yaparlar.

Ne var ki «yazar» olmak sıfatıyla Gürcü Bacı kadar değilse bile, ona yakın bazı marifetlere âşinalığımız olması da gerekir. Çünkü eline kalem alan herkes, yalnız olanlar değil, olması gerekenler hakkında ahkâm yürütmek zorundadır. Sözügelmiş ben size bu kış İstanbul'da olacakları şimdiden haber verebilirim:

— Odun kömür fiyatları artacak, trafik sıkıntısı çoğalacak, otobüsler duraklardan zamanında kalkmayacak ve duraklara zamanında varmayacak, sinema karaborsası devam edecek, sular kesilecek, elektrikli arıza yapacak; et, ekmek, süt derdi bitmeyecek; gecekondular çoğalacak, kar yağdı mı şehire inme incek, yazın dökülmüş asfalt yollar çiçek bozuğuna dönüşverecek.

Bu listeyi istediğimiz kadar uzatabiliriz. Şimdi yavaş yavaş Ankara'nın otellerini sarmaya başlayan politikacılarımızın da bu Meclis döneminde neler yapacaklarını aynı biçimde tahmin etmek zor değil. Başkent her yeni politika mevsimine girerken bir yeni heyecandır başlar. Meclisin tatilden sonra ilk açılışı, okulların yaz tatilinden sonra ilk açılışı gibidir. Büyük ve lüks otellerin salonlarında birbiriyle karşılaşan politikacıların yüzlerinde plâstik çiçekler gibi gülücükler:

— Ooooo beyefendi, nasılsınız?

— Maşallah sizi pek iyi gördüm!

— Hürmetkârınızın efendim!

— Bendeniz emirlerinizi beklerim!

Tatil iyidir, ama, politika denen nesne insanın iliklerine işlemezsin bir kere... Ankara'ya yeni-

den kavuşup siyasi partilerin kulislerini, Meclis binasının koridorlarını arşınlamaya başlayan milletvekillerini uzun süre ayrı düştükten sonra ilk sigarayı yakıp nikotini ciğerlerine çeken tiryakiler gibi genizlerindeki zevki gözleriyle ifade ederek birbirleriyle kucaklaşacaklardır.

Sonra?...

Sonrasını da bilmek pek kehanet değildir.

Her halde siyasi partiler parlâmentoda yerlerini alıp da çalışmalar başlayınca kavgaya gürültü eksik olmayacak, milletvekillerini sık sık birbirlerine girecektir. Arada sırada:

— Ben senin ne mal olduğunu bilirim namussuz herif!

— Senin cemaziülevvelini hırsızlık dosyalarında okudum ben! diye edebi olmayan bir-ebediyatın en parlak örnekleri verilecek ve yüce Meclisin mânevî havasına yakışmayan atışma ve küfürleşmeler yüksek tavanlarında yankılanacaktır.

Ahmet Bilgin Başkanlık yaptığı zaman isimleri şaşırarak, Meliha'yı Zeliha, Sulhi'yi Hulki, diye çağıracaktır. Hamido kâğıttan arslan olmak politikasına devam edecek, ikide bir ortaya atılarak:

— Tutmayın beni! diye bağırarak, tutmasalar bir şeyler yapacakmış gibi rol keserek yerli filmlerdeki aktörlere taş çıkartacaktır. Kürsüdeki hatiplerin sesleri sık sık kesilecek, Turhan Feyzioğlu demagoji edebiyatına devam edecek, fırsat buldukça ortamın soluna çatıp:

— Komünistlik yolunda, T.İ.P. in solundasınız... diye kendisinden beklenen nutukları atacaktır. Süleyman Demirel kürsüye çıktığı zaman yeni bir şey söylemeyecektir. İsmet Paşa kulaklığını takıp hatipleri ciddiyetle dinleyecek, ama kendisi konuştuğu zaman herkes:

— Ah, bize de birer kulaklık verseler de Paşa'nın söylediğini anlayabilsek! diye yakınacaktır. M. Ali Aybar, C.H.P.'yi kapitalist-

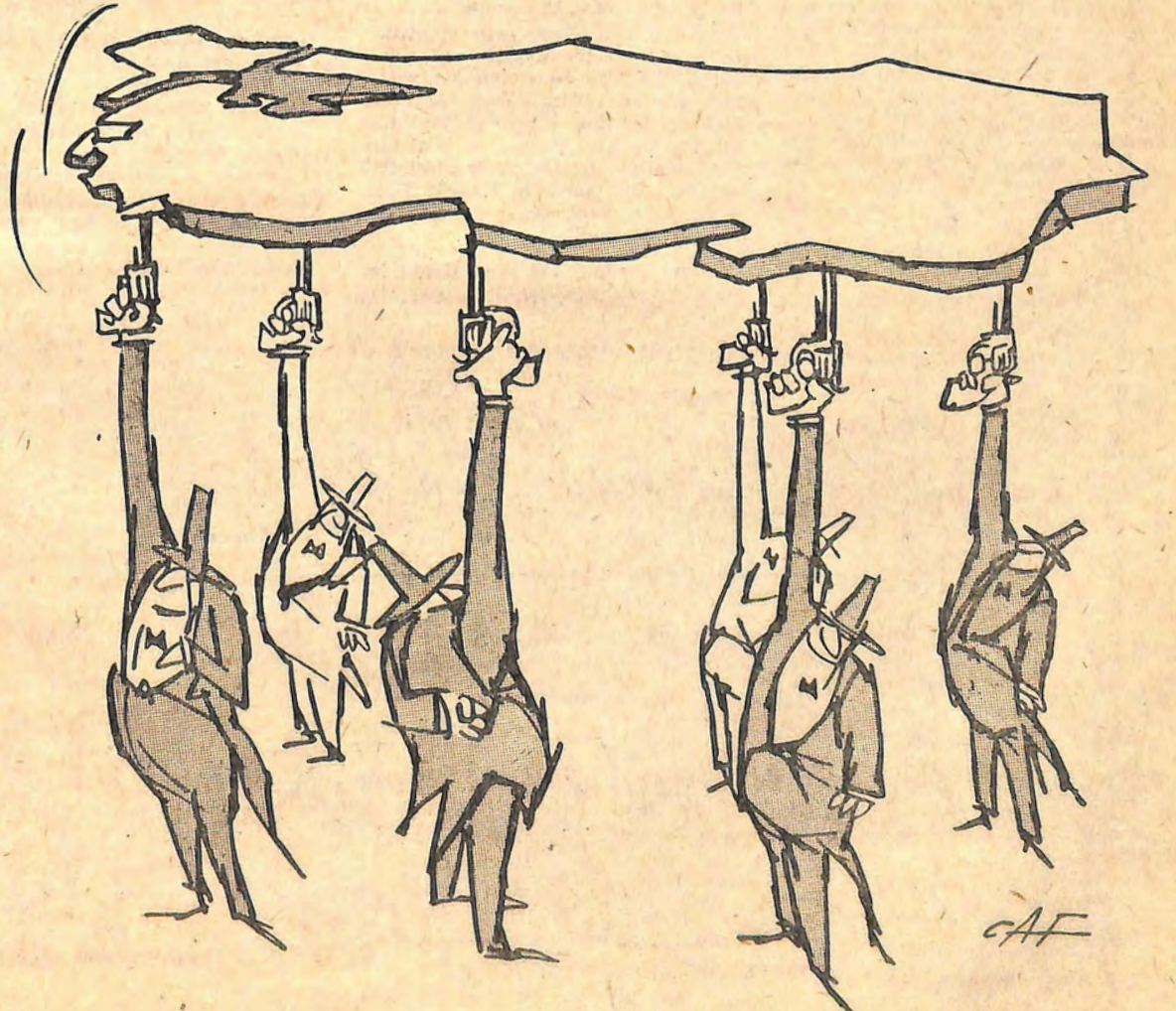
likle suçlayacak... Osman Bölükbaşı kürsüye çıkıp Adalet Partililere tepeden bakarak:

— Siz daha dünkü çocuklarsınız, biz yirmi yıldan beri buranın çetelesini tutarız, sizin gibileri çok gördük, biz hancı siz yolcu... diyecektir. Sıralar devanılı boş kalacak, milletvekilleri devamsızlıktan ötürü ihtar alacak, en önemli kanunlar kabul edilirken kimse farkında olmayacak, koridorlarda yârenlik edenler salonda bulunanlardan daima fazla olacak, birisine hücum etmeyen, polemik yapmayan ciddi bir konudan söz açan hatipleri kimse dinlemeyecektir. Sıralarda uyuyan, roman okuyan, resim yapan, gevezelik edenler çoğalacaktır.

Haydi hayırlısı... Parlâmento açıldı. Cümle politikacılarımıza yukardaki değişmez program gereğince başarılı çalışmalar.

AKBABA

Parlâmento'da silâhsız adam kalmadı. — Gazeteler —

Kalkınma!

Gazocağı memesi

AZİZ NESİN

DENİZ kıyısındaki o güzel kasabaya taşınırken, koltuk, büfe gibi bazı eşyamız kırılmış, bozulmuş. Komşularımıza, bunları kimin onarabileceğini sorduk. Çok usta marangozlar, doğramacılar, mobilyacılar varmış ama, yine en iyisi Hoşgör Hakkı'yımış. Ama onu da bulmak zormuş, kafasının esintisine göre alır başını bir yerlere gider, sonra günün birinde çıkıverirmiş ortaya.

Anlatılanlardan, bu Hoşgör Hakkı denilen adamın bir hayta, başboşun biri olduğu izlenimi uyanmıştı bende. Oysa, sözünü söyleşisini bilir, efendiden biri çıkageldi. Onarılacak eşyayı gösterdim.

— Peki, yapayım... dedi.

— Kaça olur? diye sordum.

Utunulacak bişey söylemişim gibi başını eğip:

— Kolay, yapalım da... dedi.

Daha kasabaya atanır atanmaz, adım rüşvetçi memura çıkar diye:

— Yok, konuşalım, dedim, kaça yapacaksın, ben bileyim...

Hoşgör Hakkı'yı bana getiren adam, yanıma sokulup kulağıma:

— Para konuşmaz o, dedi, hele yapısın da...

Dört günde, bütün kırık dökükleri yaptı, sehpaları, koltukları, büfeyi onardı, bir de üstelik cilaladı. Öyle güzel yaptı ki, evcek sevindik. Bize onu tanıttı, Hoşgör Hakkı'nın pek usta olduğunu söyledik. O da, çok usta olduğunu onaylayıp, askerliğinde Hoşgör Hakkı'nın başından geçen bir olayı anlattı. Tümenin tamirhanesinde çalışıyormuş. Binbaşı, arpacıyı eğrilmiş tabancasını onarsın diye Hoşgör Hakkı'ya vermiş. Bir iki hafta sonra, iki elinde iki tabancayla binbaşının yanına varmış. «Komutanım, bu ikisinden hangisinin senin tabanca olduğunu şaşırdım; bakın da sizinkini alın» demiş. Binbaşı iki tabancaya bakmış, ikisi birbirinden ayırt edilemiyor, menevişlerine kadar birbirinin tıpkısı... «Biri kimin?» diye sormuş. Hoşgör Hakkı. «Birini ben kendime yaptım sizinkine bakarak, ama sizinkinin hangisi olduğunu sonradan karıştır-

dım» demiş. Yani, ustalığını göstermek için binbaşıya numara yapıyor...

Bunu anlatana:

— Tabanca da yapar mı? dedim.

Gülümsedi:

— Ne yapmaz ki, dedi, Hoşgör Hakkı'nın yapamayacağı şey yoktur, yeter ki bir görsün... Birbaşına top bile yapar, atom bombası bile yapar...

Eşyayı onardıktan sonra parasını almaya gelmedi. Çağırttım. Geldi.

— Eline sağlık ustam, çok güzel yapmışsın... dedim.

— İyi olmamışsa hoşgörün, dedi, elden geleni yaptık...

Ona, neden Hoşgör dediklerini anlattım. Her işi yaptıktan sonra, hoşgörün, diyordu.

— Çok güzel olmuş. Sağol. Borcumuz nedir? Ne vereceğiz?

— Ne uygun görürseniz?

Sinirlendiğim bir söz de budur işte; siz ne uygun görürseniz... Umdukularından bile çok para koparmak isteyenler hep böyle söylerler.

— Yoo, olmaz öyle şey... Söyle! dedim, bir de baktım, sessizce sıvışıp gitmiş.

Kendimizce bu işin kaça yapılabilirliğini kestirip, onu bana getiren adamla parayı gönderdim. Akşam üzeri geldi:

— Sağolun, parayı aldım, ama çoktur... Emeğimiz bu kadar etmez... deyip, yirmi lirayı masanın üstüne koydu.

Dedikleri doğru çıktı; bu kasabanın insanları çok iyidir, demişlerdi. Ama bu Hoşgör Hakkı'ya iyiden de başka, ayrı cins bir adamdı.

Terslik işte, hem evin elektrikli radyosu, hem transistörlü radyo bozuldu. Daireyle ev arasındaki yolda bir radyocu vardı. Bozuk radyoları ona gönderdim. Radyolar yapıldıktan bir kaç gün sonra yine ikisi birden bozuldu. Başka radyo tamircisi var mı, diye sordum. Hoşgör Hakkı'ya neden yaptırmıyormuşuz...

— Yapabilir mi?

— Ne demek... Hoşgör Hakkı isterse, bari dikiş makinesi parçala-

rından bile radyo yapar. Yeter ki istesin o...

Verdik radyoları. Huyunu öğrendiğim için, kaça yapacağını sormadım. Ya ertesi gün, ya iki gün sonra, onarmış, getirdi radyoları:

— Yaptık ama, dedi, pek iyi olmadıysa hoşgörün...

Radyoyu ilk onaranın aldığının yarısını parasını alınca, ben radyocudan yakındım:

— Herif beni kazıkladı... dedim.

— Değildir, dedi, onun işi salt radyoculuk... Sonra dükkân kirası var, vergisi var, şu var, bu var... Ondan o kadar almıştır, hoşgörün...

Hoşgör Hakkı, kasabadaki insanların iyi-kötü ölçütü sayılıyordu. Kendince kötü bulduğu, sevmediği insanların işlerini yapmıyordu. Hoşgör Hakkı, birisinin işine koşmuyorsa, kasabalı, o kişiye iyi not veriniyordu. Kasabanın iki yüksek memurunun işlerini kesinlikle yapmazdı. Benimle arası çok iyiydi. Arkadaş olmuştuk, senli benli konuşurduk.

Elinden her iş gelene, on parmağında on hüner var, derler ya, bunun hünerlerine parmakları yetmez. Bir de tokgözlü, bir de efendi ki... Kişi doğru, oturduğumuz evin kiremitlerini aktardı. Kırık camları tak-tı.

Bir gün:

— Bazı kitaplarımı ciltletmek istiyor m, burda bildiğin iyi ciltçi var mı Hakkı? dedim.

— Var, dedi, ciltçinin yerini tarif etti.

Dairenin odacısına, ciltçiye götürmesi için kitapları vermiştim. Odacı:

— Neden Hoşgör Hakkı'ya ciltletmiyorsunuz? dedi.

— Cilt bilir mi?

— Onun bilmediği ne var?

— Ama ben ciltçiyi sordum, ben yaparım, demedi...

— Demez o, öyledir... Başkasının elmeğine engel olacağım, diye, kendiliğinden şu işi de ben yaparım, demez...

Ertesi gün kitapları Hoşgör Hakkı'ya verdim:

— Aşkolsun, dedim, yahu sen cilt de yaparmışsın... Bana söylemedin. Ne olur ciltle şu kitapları...

Ciltlemiş hepsini, getirdi:

— Pek iyi olmadı ya, hoşgör artık... dedi.

— Aman Hakkı, bunlar ne güzel cilt yahu... Senin bıçağın neyin var mı, cilt takımın var mı?

— Yoksa da uydurduk bişeyler işte... Hoşgörün...

Evin musluklarını o onardı. Baharda bahçedeki ağaçları aşıladı.

Karım bir gün, pahalı bir elbisesindeki lekeyi temizletemediğini söyledi onun yanında.

— Bir deneyelim abla... dedi.

Elbisesi bozulacak diye karım vermek istemedi. Benim Hoşgör Hakkı'ya tam güvenim olduğundan, elbiseyi gönderdim Hakkı'ya... Ter temiz yapmış elbiseyi...

Kasabanın berberleri iyi tıraş edemiyorlardı. Dairenden bir arkadaşın saç tıraşı çok iyi.

— Nerde tıraş oluyorsun? dedim.

— Buranın berberlerinde iş yok, Hoşgör Hakkı saçımı kesiyor... dedi.

— Aman berberliği de mi var? Bu adam beni cıldırtacak yahu!

— Daha onda ne hünerler var... Geçen pazar evde beni tıraş ederken, bir yaşlı kadın geldi, «Aman Hakkı oğlum, inek doğuramıyor, ölecek, koş gel...» dedi. Hakkı gitti, ineği doğurttu, bir de ilaç yapıp hayvanı sağaltmış...

Hoşgör Hakkı'nın hünerlerine, ustalığına aklım duracak. Kasabanın ileri gelenlerinden biri oğlunu evlendiriyor. Düğün şölenine bizi de çağırdılar. Ben hayatımda böyle güzel sofraya, böyle güzel yemekler görmedim. Meğer bu yemekleri de bizim Hoşgör Hakkı yapmış mı!

Bir yaz gecesi, kasabanın bir kıyı gazinosunda biraz içtik, geç vakit evlerimize dönüyoruz. Bir bağ önünden geçerken, uzaktan bir türküyü duyuyoruz; ama ne ses... Hep birden durduk, sessizce dinledik.

— Yahu bu ne ses, bu ne ses!...

Türkünün geldiği yere doğru yürüdük. Bağda, çardağın altında bir kaç delikanlı oturmuş, içip eğleniyorlar. O yanık sesiyle türküyü söyleyen de Hoşgör Hakkı değil mi!

Kasabanın yerlisinden biri:

— Bir de saz çalar ki, bir de darbuka çalar ki... dedi, saz deyip, darbuka deyip de geçmeyin, Hoşgör Hakkı'nın elinde konuşur darbuka...

Yalnız bu güzel ses, bir insanın ünlü kişi ve zengin olmasına yeter.

Evde dikiş makinası bozulmuş. Gelsin, diye Hoşgör'e bir kaç kere haber yolladım, gelmedi. Acaba, bilmeden darıttık mı? Bişey değil, o bana darılsa, kasabada adım kötü kişiye çıkacak... Bir de sorup sordurduk ki, Hoşgör Hakkı'nın nerede olduğunu kimse bilmiyor. Yine alıp başını bir yerlere gitmiş. Nereye gittiği bilinmezmiş... Bir zaman sonra, sanki sabah kasabadan ayrılmış gibi, döner gelirmiş kasabaya...

O zamana kadar, Hoşgör Hakkı'ya daha yakından ilgilenmediğime çok canım sıkıldı.

— Karısı ne yapar? diye sordum.

Kimi kimsesi yokmuş... Bir anaçığı varmış. Evine gittim, yaşlı anasını gördüm. Evde kitap dolu oluşu beni büsbütün şaşırttı:

— Teyze bu kitaplar kimin? dedim.

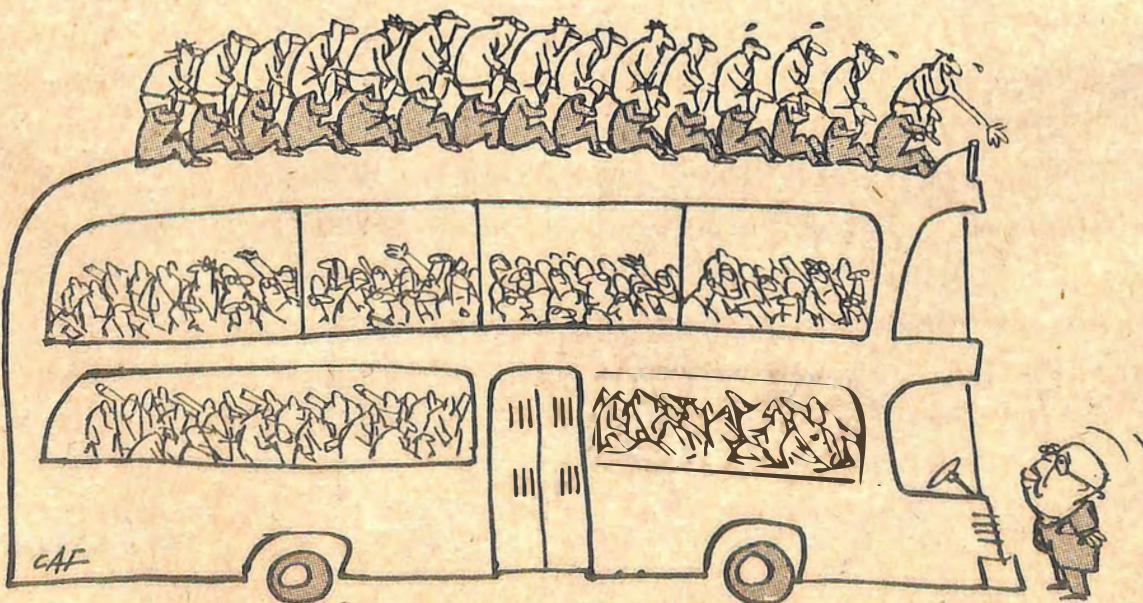
— Hakkı'mın... dedi.

Sonradan başkalarından öğrendim; Hakkı ilkokuldan sonra okuyamamış, yoksul olduğundan, babasız olduğundan...

— Hakkı nereye gitti teyze?

— Bilir miyim, ne bileyim... Yine aldı başını gitti işte... Ama suç benim. Gazocağı bozulmuştu, bakiver suna oğlum, dedim. Diyemez olaydım... Baktı gazocağına... Ana bunun memesi bozulmuş, gidip bir gazocağı memesi alayım, dedi. Gidiş o gidiş... Hep böyle yapar bu benim oğlum. Bundan önce de, cam-

İstanbul'da iki katlı otobüsler işleyecek. — Gazeteler —

— İki kat da bizden beyefendi!

ları takacaktı, cam macunu alayım, diye gitti, altı ay sonra döndü. Çocukluğundan beri böyledir.

Kasaba eczacısı dostumdur. Bazı akşamlar eczanede oturur, eczacıyla havadan sudan konuşuruz. O akşam, eczacıya, Hoşgör Hakkı'yı anlattım.

Eczacı:

— Bana geldi... dedi.

— Ne zaman?

— On gün kadar oluyor. Geldi, «Sizde gazocağı memesi var mı?» dedi. Güldüm, «Oğlum Hoşgör yine senin gezi nöbetin tuttu, eczanede gazocağı memesi ne arasın? Git de tamirciye, hırdavatçıya sorsana...» dedim.

— Kasabada gazocağı memesi satan yok mu?

— Var canım, dolu... Ama oraya gitse bulacak gazocağı memesini... Oysa arayıp arayıp bulamamak istiyor ki, gazocağı memesi aramak bahanesiyle dünyayı gezip dolaşsın... Böyledir o... Bir kaç yıl önce de geldi, sizde civata var mı, dedi. Yok dedik, gitti. Bir kaç ay görünmedi. Taaa, Kars'a gitmiş civata aramaya...

Zaman geçtikçe, kasaba esnafından öğrendim. Hoşgör Hakkı, kasabada kimde gazocağı memesi bulunmayacağını biliyorsa, hepsine gidip, sizde var mı, diye sormuş. Sanırım, anlıyorum Hoşgör Hakkı'yı; o kasabada bunalınca, burdan kaçıp gitmek için kendine bir gerekçe uydurmaya çalışıyor.

Aradan aylar geçti, altı yedi ay... Bir açıklama için beni Bakanlıktan çağırılmışlardı. Ankara'ya gittim. Bir gün Ankara'da dolaşırken Hoşgör Hakkı'yı görmez miyim...

— Aman Hakkı, nasılsın yahu? Sanki, daha sabah görüşmüşüz gibi:

— Sağol, iyiyim... dedi.

— Nerelidesin sen?

— Burdayım işte... Bu akşam İstanbul'a gideceğim, otobüs bileti almaya gidiyorum.

— Ne yapacaksın İstanbul'da?

— Bir iki gazocağı memesi alıp, memlekete döneceğim...

— Burda yok mu?

— Çok aradım, yok... Arana arana, belki burda vardır diye buraya kadar geldim, ama yok...

— Ben bulurum, hadi gel benimle...

Yürüdük. Bir kırtasiyeciyeye girdi: — Sizde gazocağı memesi bulunur mu? dedi.

Satıcı, alay ediyor sanarak ters baktı:

— Yok, dedi.

Hoşgör Hakkı bana dönüp:

— Bak işte yok, her yer aradım... dedi.

— Gel benimle... Ben bulurum...

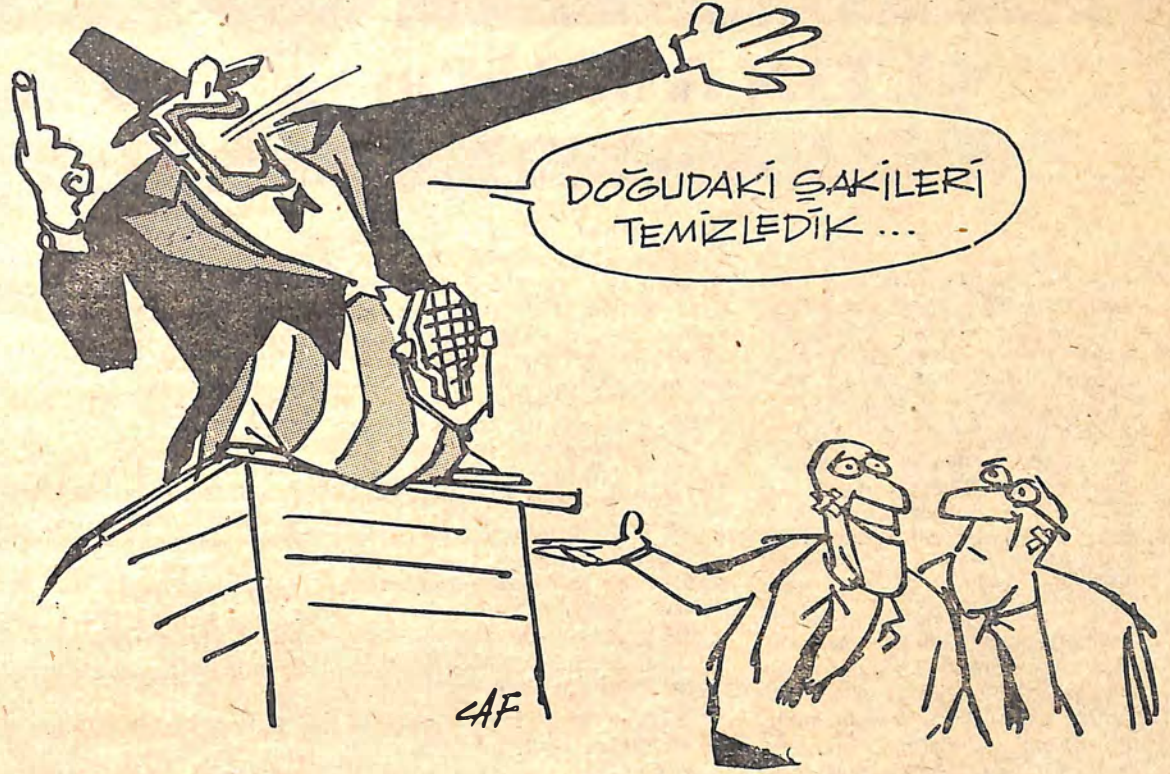
Gazocağı memesi bulunabilecek bir dükkânın kapısına gelmiştik.

— Burda vardır ama, iyi değil, dedi, hem de numarası tutmuyor...

Anladım, kafasına koymuş, ille İstanbul'a gidecek... Birden, Hoşgör Hakkı'ya özendim, onun gibi olmak istedim. İçimde anlatılmaz bir rüzgâr esti:

— Bir gazocağı memesi de bizim eve gerekli, hadi İstanbul'a birlikte gidelim de alalım... dedim.

Doğu'da, şaki Hakimo iki vatandaşımızın kulaklarını kesti. — Gazeteler —

— Oh, ne iyi!... Bu palavraları işitmiyeceğiz artık!

Bir süre yüzüme bakıp beni inceledi:

— Sen burdan al da dön, burda bulunur... dedi.

— İyi değil bunlar, numarası tutmaz... dedim.

— Öyleyse ben sana İstanbul'dan alıp getiririm... dedi.

Benim kendisiyle gitmemi istemiyordu. Çok üsteledim. En sonunda, gülümseyerek:

— Sen bir gazocağı memesi aramak için dünyanın öbür ucuna gidemezsin... Sen, şekerciden gazocağı memesi soramazsın... dedi.

Beni küçümsüyordu.

— Neden? Memur olduğumdan, işime bağlı olduğumdan mı?

— Yooo, ondan değil...

— Ya neden öyleyse? Çoluğum çocuğum olduğundan mı?

— Hepsinden biraz ama, o da değil...

— Ya neden öyleyse?

— Sen necisin? Memur... Başka ne iş yaparsın? Hiç... Araba sürer mi? Kundura dikebilir misin?

— Hayır...

— Badanaçılık? Boyacılık? Tesviyecilik? Dolmakalem, saat tamiri?... Saydı, saydı, saydı, sonunda:

— Sen, dedi, şekercide gazocağı memesi arayamazsın... Hadi, ben otobüse geç kalmıyayım... Eyvallah...

— Ne zaman döneceksin kasabaya?

— Bilinmez ki... İstanbul'da gazocağı memesi bulursam hemen döneirim. Bulamazsam, bir de İzmir'e gidip arayacağım...

Ben Kimim?

Beklerim bahar gelsin taarruza geçeyim, Bana teslim olacak baş şakiyi seçeyim...

Onun için hususi komandolar eğittim,

Eşkiya takibinde arpa boyu yol gittim.

Şakiyi teminatla atıverdim kodese...

Para verildi diye büyütüldü hâdise...

Benim sözüm senettir paradan bahis niye,

Tıkmadım mı söz ile Hakimo'yu deliğe?...

Sonbaharda seyredin şakilere oyunu,

Bir resimli gazete bana öğretti bunu...

Gazetelerde çıkar resimleriniz diye,

Kandırıp şakileri olacağım hafiye...

Vekâleten bulundum Dışişlerinde bile,

Gece de çalışırım vazife aşkı ile...

Kimisi isim takmış, diyerek: Dehşetengiz...

Halbuki gülerekten Mecliste ararım iz...

Dahili yönetim, bu demek değil boru,

Namımı sorarsanız tıbbın hapçı doktoru...

Kabine'nin içinde koskocaman bir mimim,

Çehrem daima beşuş tahmin edin ben kimim?

Samim AGAR

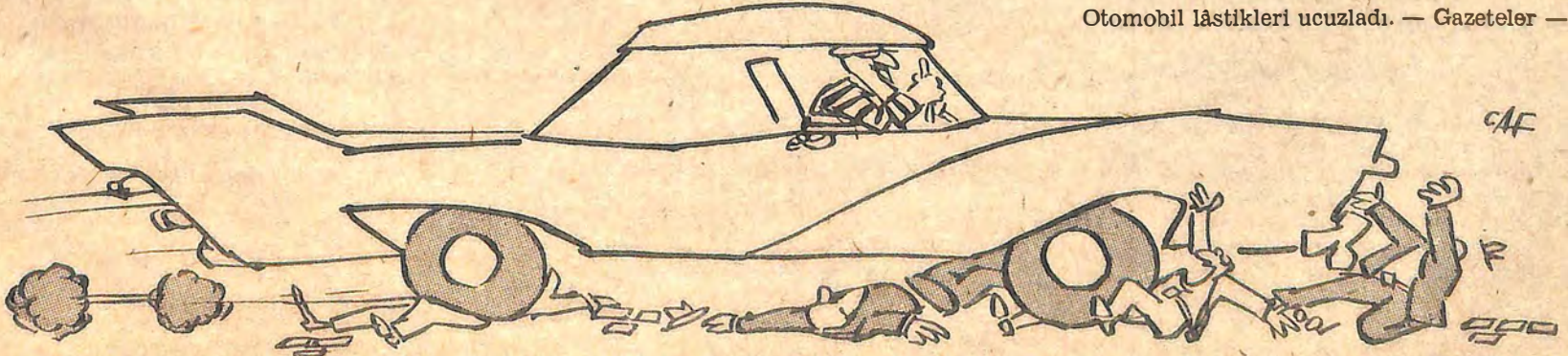
Ben kasabaya döndükten kısa süre sonra o da geldi; İstanbul'da gazocağı memesi bulmuş...

Ne zaman bunalsam, hep aklıma Hoşgör Hakkı gelir, bir vapura mı, bir otobüse mi, trene mi, hemen bir

taşta atlayıp gazocağı memesi aramak isterim, ama hiçbir zaman yapamam bunu... Hele bir emekli olayım da, o zaman gazocağı memesi aramaya çıkacağım...

Aziz NESİN

Otomobil lastikleri ucuzladı. — Gazeteler —

Ucuza gidenler!

— 2 —

Okuduğunun, Galatasaray Lisesinde üzerinde durulanı tekrar hatırladığının, bütün okuyucular farkındaydılar: «Gerard dö Nerval» diyordu... «Gerard dö Nerval'i bilmezler ki» diyordu... Ve düşündü de, her halde o devrede... Vedet olmağa başlamıştı. Star olmağa yöneldi. Kendi açıklıklarından, kendi yokluklarından, kendi hicranlarından, okumaların desteğiyle, düşüncesini ördü ve teorilerini yaydı. Teoriler, taşıma suyla değirmendi. Özel olan, belki «hafif» yönüydü. Batı düşünürlerinin «credo» larını, memlekete yüzde yüz uygulamak ne gibi bir sonuç verirdi... Bunu pek etüt etmemiştir sanırım. O da hepimiz gibi, lirik coşkunluklarının yanında, yaralılıklarının yanında, «teminatsızlık» çekiyordu...

Çetin katien bir entelektüel değildir. Ne formasyonu, ne tutumu bir entelektüelinkidir. İyi bir panfletisttir. İyi bir polemisttir. (Saldırma yazıları!...)

Hepimiz gibi mânevî itibara susamış bir tarafı vardı. Ondan bahsederken, bir ünlü yazarımız, şunları söylemiştir: «Felâketi, Galatasaray Lisesinde okumakla başlar. Belki İstanbul Lisesinde okusaydı, böylesine yaralanmazdı. Etrafındaki hep zengin çocuklarıydı»...

Gerçek payı var bu düşünce: Düşünün, boyu boyunuzdan uzun, bir karış, serveti servetinizden üstün bir milyon kulaç, ve sizden daha az zeki, insanlar arasında geçiyor çocukluğunuz... Sonra, ilk gençliğiniz. Çetin için konuşmuyorum, genel olarak konuşuyorum. Sağa bakıyorsunuz: Etraf tıkalı. Ortaya bakıyorsunuz, etraf tıkalı, sola bakıyorsunuz orası da tıkalı, ama geçitleri, Jeriko trampetlerini çalarak genişletmek mümkün. İsrailliler, biliyorsunuz, Jeriko surlarını sırf trampet gürültüsünden yıkmışlardır... Basite vurarak anlatıyorum, hayatta, hiçbir yol seçme, bunca basit olamaz... İnsanların, içten anları da vardır. Kendileri ni aştıkları anlar da!... Çetin'de de olmuştur böyle anlar!...

Bir şeyi teslim etmeli, olaylar ite ite, meydan muharebesi verildiği yere ulaşınca iyi vurmuştu. Arkasında kaçış yolu yoktu. Apışıp kalabilirdi. Kalmadı. Kendini ezdirebilirdi. Ezdirmeydi. Korkularını, hiç olmazsa görünürde, cesarete çevirmesini bildi. Şanslıydı da, bütün ortada ve sağdaki, kendi kuşağından önderler gibi... Tekrarlıyorum gene: «Fazla dar boğazlardan» geçmedi.

* * *

Uyan uyan... Kalkın ey ehli vatan... Yazılarının özeti budur...

Sens critique o kadar bol olmadığı için, kimsecikler, «Yahu, sen uyanalı, bir sıkımlık zaman oluyor» demedi kendisine. Bazı çocuklar vardır, uyanır uyanmaz, ev halkını dürtüştürürler: «Anne, uyandım» diye...

Bir toplumu uyandırmak için, çok feragat gerek, çok sabır gerek, çok göz yaşı ve emek gerek, çok çok dar boğazlardan geçmek gerek... Bunu bilmiyor mu Çetin Altan? Biliyor... Fakat, o her şeyden önce «ününü» perçinlemek ihtiyacıdır...

İlk yazılarından bahsetmiyorum. Herkesinki gibi pişmemişlikler dolu yazılardı ilk yazıları, ufak ufak kıvılcımlı... Sonraki yazılarından kişiliğini çizmek oldukça kolay...

Derin olmayan, parlak olan bir zekâ...

Kulaktan dolmalık. Taşıma suyla değirmen işletebilme dehâsı... Bakın o var... Örneğin, emnim ki bir kitabı şöyle karıştırarak, o kitap hakkında, ince elemiyenlerin zevkle okuyabileceği yazılar döşeyebilir.

Bu hassa, Régent diye anılan, Dük Dorlean'da varmış, XV. Lui'nin amcası, hani şu Fransa'yı yarı dekadans devrinden, başarıyla

tam dekadans devrine götüren Dük Dorlean...

Ego, normal bir insanın çatlamadan çekemeyeceği kadar şişkin.

İhtiras, bir acının lokalize olduğu gibi yavaş yavaş, artık, lokalize bir ihtiras, mégalomani'ye varmış...

Kendi yaralılığını ve kendi güvensizliğini ifade eden, kolay hicve, alaya, hakarete kaçma, satışma ihtiyacı...

İnsan «vah kardeşim, neden böyle yaralandın?» diyesi geliyordu, bir kaç yıl önce ona. Şimdi... bir şey diyesi gelmiyor... Çünkü, artık yeni kişiliğinde şartlanmış, o!...

Babası mütevâzi bir memurmuş. Son derece açık fikirliymiş. Çetin Altan babasından pek az bahsetmiştir. Bir süre, önce «Desi Hasan Paşa'ya» pek sarılmıştı. «Dedem Hasan Paşa'nın kapısında usak olamazlardı» gibi, cümlelere kadar varmıştı... Fransızcaya çeviriyorum da... Bir düşünürün, bir yazarın, hatâ bir pamfletistin, bu şekilde yazması, ne şekilde karşılanır diye düşünüyorum, olağanüstü olmayan hallerde!...

Bu fiyaka, bu yönden fiyaka ihtiyacı, İşçi Partisinin milletvekillerinin çoğunda var:

T. Feyzioğlu sosyalizmi mini eteğe benzetti. — Gazeteler —

Yazısız

— «Biz bir avuç aristokrat, imtiyazlarımızı terkedip, kendimizi toplumun mutluluğuna adadık»...

Hangi imtiyazlarından vazgeçtiler, çok merak ediyorum!...

İşçi Partisi, Parlâmentoya ilk onbeş'lerini saldırdığında, hepsi sanki birer «Kamikadze» ydi, bombanın içinde, düşman savaş gemisine parçalanıp, idealleri uğrunda kendilerini paramparça ettirecek... Hepsi tam ve tüm, şimdiye dek...

O ne sessiz kükreyişli girişti, o... O ne testi şeklinde kollardı, o... O ne görünmeyen ufukları arayan ve bulan bakışlardı, o... O ne fedai girişiydi, o...

İstemiyor muydun İşçi Partisinin Mecliste yer almasını, diyeceksiniz: Şiddetle istiyordum. Mânen daha etli butlularını, daha gerçek mümessillerini, daha çile çekmiş emekçileri... İnsanlığın ve bu toplumun mutluluğuna, kırkıncıdan sonra sarılmışlarını değil...

Sesleri yeter derece tok değil. Doğal saygınlıklarla zaten dâva da yürütülmez.

Ne o: «Anayasa kedi değil ki, üstüne basarsan ciyaklasın»... Ucuz... Bunca ucuzluk değmez... Karşıdaki Anadolu çocuğunda, İstanbul dukağının hazır cevaplılığı yok diye...

Ne keşif, ne keşif... Ne espri, ne espri...

* * *

Çetin Altan neden bir kuvvet, bir kudret, bir sembol haline gelmiştir? Bir kere, gerçekten değer tepetaklağında yaşanmaktadır. Ondan...

Orta insana, şartlar büyük rol oynatabilir.

Toplumun bir efsane ihtiyacı, havadan sudan bir efsane kahramanı yaratabilir.

Toplumun deşarj ihtiyacı, kendi söyleyemediğini sırf boşboğazlıktan söyleyene bile bazı değerler yükleyebilir.

Sonra, bizde görülen bir olağanüstülük bu, inanmadığı bir dâva uğruna, insanın hayatını bile vermesi... Bazı, «eğer» lerden ötürü...

Çetin, dâvasına inanmamış diyemem... Bu gün, kendi kendini hipnotize etmiş durumdadır.

Anouilh'ın Antigone piyesinde, Kral Kreon'un bir millî kahramana ihtiyacı vardır. Birbirinden berbat iki yeğeni, kazada ölmüştür. Çarpışarak öldüklerini, dolaşısıyla, kahraman olduklarını ilân etmek, kralın politikasına uygun gelmektedir. Yanındakilere emir verir:

— «Gidin,» der, «hangisi yüzü ne bakılacak haldeyse, onu getirin!»... İşte, kahraman efsanesi bazan böyle dokunur!...

(Devamı var)

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Eğer, eğer, eğer!

HER insan, kendi milletinin büyüklüklerini, güzelliklerini, üstünlüklerini arar, bulur, över... Ama biz, sahiden büyük, sahiden güzel, sahiden üstün bir milletiz...

Tarih dersi verecek değiliz burada... Hepimizin kalbindeki ismi söyleyim: Atatürk bu milletin bağrından kopmadı mı?... Yalnız onun akıllar ötesi yaptıklarını düşününüz: Ayağı Karadeniz kıyılarına basar basmaz, rütbe, nişan, kordon, üstünde İmparatorluğun ne kadar yaldızı, sırması, şatafatı varsa hepsini söktü, attı. Çirçiplak bir vatandaş olmak için!

Bu çirçiplak vatandaş, kınından sıyrılmış zağlı bir kılıçtı artık!

Mustafa Kemal neye güveniyordu bunu yaparken?... Beş yıl, beş cephede döğüşmüş, tepeden tırnağa yaralı Türk milletinden başka?...

Dikkat ediniz: Atatürk, ömrü boyunca ne yaptıysa yalnız ona inanarak, ona güvenerek, ona dayanarak yapmıştır: Şapkayı, ilk uğradığı bir kasabada, köylü kalabalığı içinde giyerek... Lâtin harflerini, bir yaz gecesi, Sarayburnu'nda halk topluluğuna açıklayarak... Çünkü o, milletini tanıyordu: Anafartalar'da, deniz devlerinin şarapnellerine, sömürge ordularının süngülerine bu milletin kaburga kemikleriyle karşı koymuştu!

Birden, hafızanızın gözlerini, dünyanın altın tarihinden bugünün ufuklarına çeviriniz: Hafta geçmez, gazetelerimizin cimri sütunlarına sıkışmış, alnımızı dünyalara karşı ısıtan bir Türk'ün adını okursunuz. Bu, büyüğü parmaklarının sesi Moskova'da alışılandan bir piyanist kızıdır. Bu, Amerika'da, yeni buluşlara

adı karışan bir genç doktorumuz, bir genç mühendisimizdir. Dünya üniversitelerinde, dünya akademilerinde, dünya sergilerinde birincilikler alan çocuklarımız var...

Daha geçen akşam, Ankara'nın Yeni Salme'sinde Macide Tanır'ı gören bir Fransız dostum:

«— Artık, dedi, tiyatronun vatanı Paris sahnelerinde bile bu çapta büyük sanatçı yok!»

İnsanı insan yapan kafa ve kalb işlerinin hiçbirisinde, millet olarak, başkalarından geri değiliz...

Ama, vatan coğrafyası, baştan başa bir gerilikler haritası çiziyorsa, bunun suçunu, bu milleti kendi çıkarı için sömüren politikacıların yakalarına yapışıp sormalıyız.

Bırakınız, parmak tetikte, sınırları beklediğimiz savaş yıllarını... Ama 1945 ten 1950 ye kadar geçen beş sene var... İnsanın beş parmağını açarak o pelte iktidarın alnını karıştıyacağı geliyor!

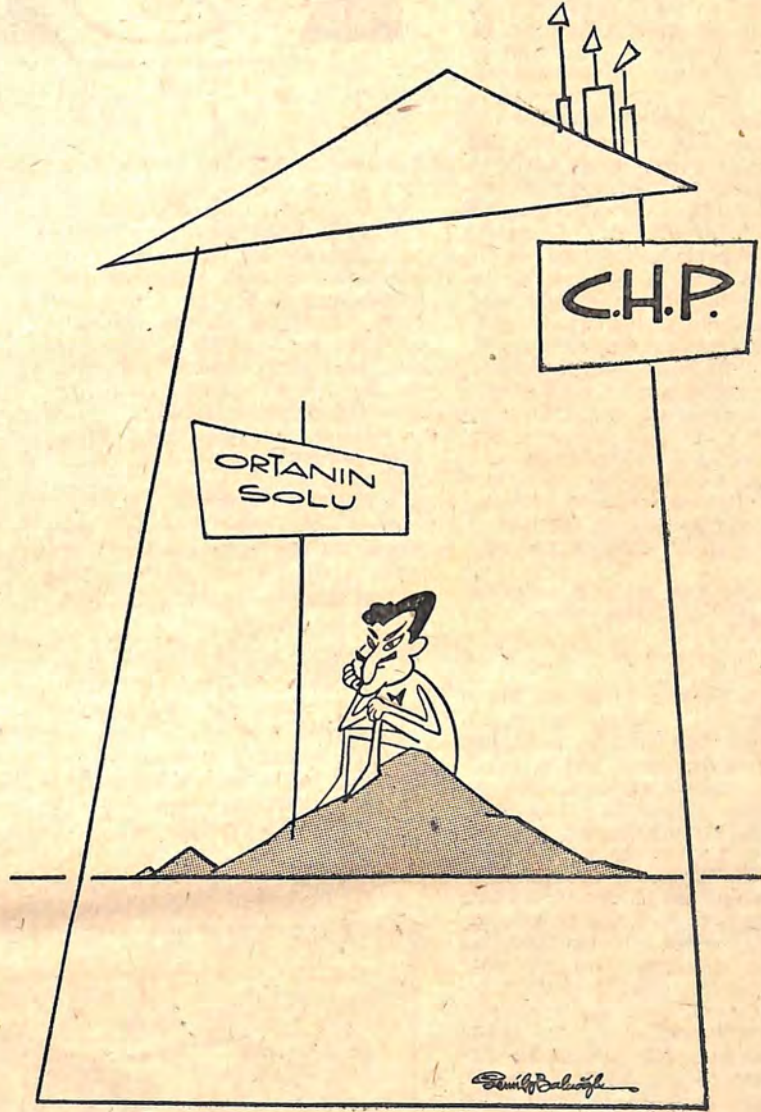
Hangi kafa Atatürk'ün ölümünden sonra, onun güvenine, onun inancına, onun tutumuna benzer bir güçle meselelerimizin, meselelerimizin, meselelerimizin üstüne eğildi?

Eğer doğuda, nice bölgeler türkçeyi unuttuysa... Eğer topraklar işlenmez olduysa... Eğer otlaklar hayvansız, hayvanlar otlaksız kaldıysa... Eğer dünya yüzündeki kırk milyon keçinin yarısı bizim ormanlarımızı kemiriyorsa... Eğer köylerimiz okulsuz, okullarımız öğretmensizse... Eğer, eğer, eğer...

Ööööf!... İnsanlığımızdan kuşulanıyor, sırtımda kocaman bir eğer var sanıyorum!

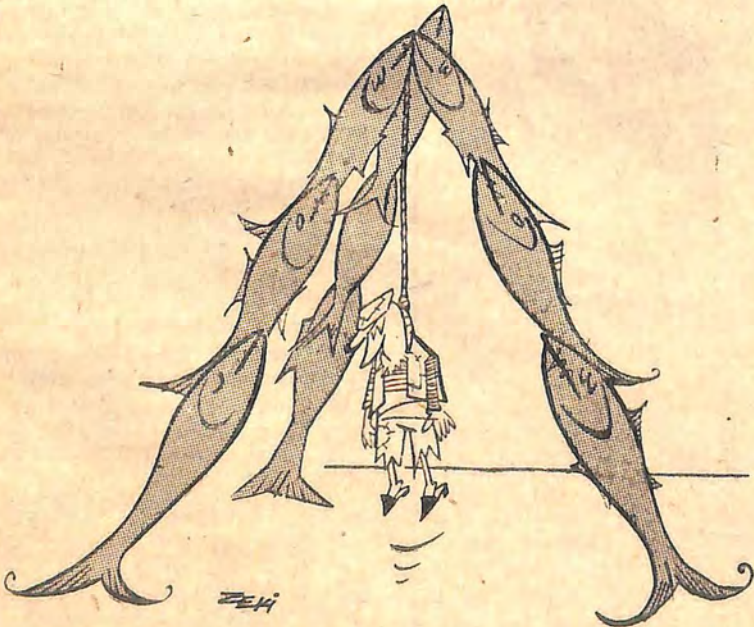
Yusuf Ziya ORTAÇ

29 Mart 1962

Yalnız adam!..

İstanbul, palamut akınına uğrayacak. — Gazeteler —

Balıkçının ölümü!

Bir akşam rüyası

YELKENLERİNİ poyrazla doldurmuş büyük bir kayak, batının altın denizinde, ağır ağır kıyından geçiyordu. Elimdeki gazeteden gözlerimi kaldırıp baktım: Dümende, beyaz sakalı bakır göğsüne yayılmış bir ihtiyar, vücudu, geniş şalvarı ve bol mintanı içinde rahat, çıplak ayaklarını uzatmış yatıyordu. Burunda, gönlünü kemencesinin hiç değişmeyen tek sesine kaptırmış, keskin çizgili bir Trabzon uşağı... Bir denizden bir denize gidiyorlardı.

Eski çağların bu bahtiyar yolculuğunu düşündüm: Dünya ne kadar büyükmüş!

Gözümün önünden yelkenliler geçti: Sarışın sabahları, kızıl akşamları, yıldız dolu geceleri direklerine germiş yelkenliler...

Gözümün önünden atlılar geçti: Ok gıcırta, kalkan sesleri içinde şahlanan çelik tulgalı atlılar...

Gözümün önünden, feraceler geçti, yaşmaklar geçti, fırtalar geçti, arabalar geçti... Geçti... Geçti... Geçti!

Akşamın alaca karanlığı içinde bu yüzyıllar ötesi rüyadan uyandığım zaman, sahildeki radyo şu son haberleri veriyordu:

— Yeni atom keşfi sayesinde Ay'a seyahat mümkün olacaktır!

Kalktım. Yelkenlerini poyrazla doldurmuş kayak, hala kemencesini çalarak gidiyordu...

Yusuf Ziya ORTAÇ

16 Ağustos 1945

B AŞBAKAN koltuğu neyse ne ama, şu Bakan koltukları yok mu, bakarsınız üç ay içinde üç kez sahibini değiştirmiş. Hem de sudan sebeplerle... Doğu'da iki eşkiya mı türemiş, İçişleri Koltuğu tehlikede... Üç dört öğretmen Bakanlık emrine mi alınmış, Milli Eğitim koltuğu tehlikede... Tabii bu arada tehlikede olmayan koltuklar da vardır. Örneğin, Tarım koltuğu, montafon inek nasıl yetiştirilir, bilmem ne köyünde 4 K bayramı nasıl yapılır, mavi küf hastalığından mahsul nasıl korunur, dört tane afiş asıp da, bir de aylık broşür neşrettin, hele hele, oturur da bitli buğdayı istahla yerim dedin miydi tamam, koltuk için hiçbir tehlike yoktur... Gümrük Tekel de öyle, "Önümüzdeki ay filitreli, öbür ay çift filitreli sigaralar piyasaya sürülecek" diye Anadolu Ajansı'na bir beyanat verdin mi, masist bile sökemez o koltuğu yerinden...

Bunlar arasında boş koltuklar da vardır... Örneğin, Sağlık koltuğu. Gerçi o koltuk bundan önce oturla oturla komple yay değiştirmek zorunda kalmıştı ama, sağolsun yeni sahibi, arayıp da bulabilirsen bul... Bakmışsınız gecenin yarısında, bakmışsınız öğlenin sıcaklığında, bir hastaneye çıkarma yapmış, diğerine çevirme, ötekine helikopterle indirme...

Siz bilmezsiniz o zavallı koltuğun hikâyesini... Bir koltuktu ki, dillere destan. Baş tarafları maun, yan tarafları ceviz, yarısı piring, yarısı bronz... Yaylar dersiniz, halis su katılmamış İsveç çeliği... Ama zavallı, üstündekinin göbeğinin haşmetine dayanamadı yıllar yılı... Önce rengi soldu biçarenin, sonra, sahibinin karnının tok olduğu bir zamanda çat diye kopuverdi o su katılmamış İsveç çeliği... Hattâ hattâ, bu arada, bir de terbiyesizlik etti gider ayak... Sahibinin o kıymetli poposunu ısırdı. İşte o günden sonra şansı birdenbire dönüverdi bu koltukcağızın... Ki, bu koltuğa kimler hasret değildi, kimlerin rüyasına girmez, kimlerin düşlerini süslemezdi? Ama, olan olmuştu bir kere... Isırmıştı efendisinin poposunu...

Sahibi zile bastı. Odacıya:

— Atın bunu, yenisini yaptırın, dedi.

Odacılar hemen dışarıya attılar bu zavalıcağı... Onun yerine, daha haşmetli birini götürdüler. Zavallı koltukçuk, içi burkula burkula seyretti halefini. Ama çok şükür, üzüntüsü uzun sürmedi.

Müsteşar, bir meseleyi konuşmak için büyük odaya girerken gözü ona çarptı:

— Aman Allahım, o koltuk! diye inledi.

Düşlerinin, hülyalarının koltuğu... Geçen devre seçilemedi ama, inşallah bu devre yine adaylığını koyacak, önce milletvekili, sonra da bu koltuğun sahibi olacaktı...

Başademe sordu:

— N'oldu bu koltuğa?
— Dışarı attılar efendim.
— Benim odaya götürün!

Müsteşarın, sade cevizden yapılmış koltuğunun yerine, bu yarısı piring, yarısı bronz, tepesi maun, yanları ceviz koltuk o kadar çok yakışmıştı ki. Küçük bir tamir, onun terbiyesizliğine de son vermişti. Keyfine diyecek yoktu Müsteşarın... Ara sıra:

— Etini yiyemedin, hiç olmazsa suyunu ban, diyerek kendi kendini teselli ediyordu.

Ama burada da rahat durmadı bizim koltuk efendi. Çok büyük bir münasebetsizlik yaptı. Müsteşar beyin poposunu ilk günler açık kırmızıya, daha sonraları koyu kırmızıya boyamaya başladı... Bereket ilk kez,

Müsteşar beyin karısı vardı farkına:

— Bey, boyama mı oturdun?

Koskoca Müsteşar beyin, boyanın üzerinde ne işi vardı? Bunu yapsa yapsa, ancak o münasebetsiz koltuk yapardı. Hakikaten de o yapmıştı. Müsteşar, beyaz mendilini koltuğun popo yerine sürünce, acı hakikatle burun buruna geldi. Mendil kıpkırmızı olmuştu. Kan görmüş gibi, korkuyla irkildi:

— Kızıla boyanmak ha!... Aman, Allah korusun!

Zile bastı:

— Atın şunu dışarı!...

Zavalıcağı, büktü boynunu, çıktı dışarı. İki gün bekledi oracıkta. Bereket kendini Genel Müdür gördü de, bu ıstıraplı hayattan kurtuldu.

— Niçin dışarda bu?

— Kızıla boyuyor efendim.

— Ha öyle mi? Yeşil bir muşambayla kaplatıp benim odama koyun!

Sanki Genel Müdür'ün gözü yok muydu o koltukta? Tam üç kez üst-üste aday yoklamalarını kaybediyordu. Bir kazansaydı aday yoklamalarını, garanti bu koltuğun sahibi olurdu...

Koltukçuk, yeni elbisesine pek se-

vindi. Hele Genel Müdür'ün sevincine diyecek yoktu. Eve gittiğinde karısına:

— Hanım, artık Bakan koltuğunda oturuyorum, diye çalım bile sattı.

Ama, orada da rahat durmadı bu koltuk. Ortada hiçbir sebep yokken, o güzelim işlemeli maun başlık yuvarlanıyordu arka tarafa. Gerçi Genel Müdür, kendi cebinden masraf edip onun arkasını geri taktırdı ama, yine de olmadı. Olur olmadık zamanda paldır küldür yuvarlanıyordu koca tahta parçası yere. Sırf bu yüzden kaç kez bütün personel ayağa kalkmıştı:

— Müdür bey odun mu parlıyor? diye.

Genel Müdür baktı ki olmayacak, içi parçalana parçalana onu dışarıya attırdı... Zavallı koltuk:

— Bu söndür artık, diyordu kendi kendine. Şu boyama bak, sıvası dökmüş evler gibi, şu yanımdan çıkan otlara bak, teftiş görmemiş asker yatakları gibi, şu bacaklarıma bak, D vitamininden yoksun çocuklar gibi...

Ama onu, bu haliyle bile beğenmişti Şube Müdürü... Odacıya:

— Benim odama koyun! dedi.

Bir Şube Müdürü için, önce Bakanın, sonra müsteşarın, daha sonra genel müdürün poposunu koyduğu bir koltuğa popo koymak, az buz övünülecek bir şey olmadığı gibi, böyle bir şeyi her fâni Şube Müdürü kuluna nasip de eylemezdi yüce Allah...

O da, sekreterine yaptı forsunu:

— Nasıl, koltuğum güzel mi Ayten hanım?

Ayten hanım, cümle Ayten hanımlar gibi, motor yağsız yağlılardandı:

— O koltuğu siz süslüyorsunuz efendim, dedi.

— Öyle mi?

— Tabii öyle efendim. Bakanlığın bütün işleri sizin omuzlarınızda. Esas, o koltuğa siz layıksınız.

— Vallahi Ayten hanım, biliyorsunuz aile hayatımı... Şöyle bir kurtulsam, bir başımı dinleyecek zaman bulsam, hemen adaylığımı koyacağım ama, nerede?

— Belki Başbakan bile olursunuz efendim.

— Yok canım... O kadar yükseklerde gözümüz yok, Bakan olalım yeter!

Koltuk, burada da rahat durmadı. Öyle bir münasebetsizlik yaptı ki, zavallı Şube Müdürünü kahvesiyle beraber ters keçe getiriverdi. Olacak şey değildi ama, müdürün yüz kilodan fazla oluşu, ayakların vitamin yoksuzluğu bu münasebetsizliğe sebep oldu. Müdür bey, kahveyi karnından, suyu da bacaklarından içti. Hem de koltuk bu münasebetsizliği Ayten hanımın önünde yapmıştı. Müdürün bütün ısrarlarına rağmen, Ayten hanım onu dinlemedi ve dışardan odacıları çağırdı. Üç odacı, bir de Ayten hanım, zor çıkardılar bu sıkışan iri kelleli yazıhanenin aralığından... Müdürün, ayağa kalkar kalkmaz ilk sözü şu oldu:

— Götürün şunu, gözüm görmesin!

Muavin bey, mal bulmuş mıgrip gibi yapıpı bu koltuğa:

— Benim odaya koyun!

Koydular... Bacakları düzeltildi, otları içine tıkdıldı... Fakat çok geçmedi aradan, muavin beye onbeş günlük rapor aldırttı. Yere yuvarlanırken zavalı adamcağız, üstelik dilinin yarısını da koparmıştı...

Bu kez, memur Hüsnü efendi yapıpı bu koltuğa. Arkadaşları o kadar:

— Olmaz Hüsnü efendi kardeşim, ne de olsa o müdür muaviniydi, ma-aş, fazlaydı, forsu fazlaydı, sen bir tarafını kırarsan rezil olursun vallahi hastane kapılarında, vazgeç şu sevdadan, dedilerse de, Hüsnü efendi:

— Geçemem arkadaşlar, ben bu sevdadan vazgeçmem, dedi. Oturacağım ben bu koltuğa. Bakan koltuğu, müsteşar koltuğu, genel müdür koltuğu, sayayım mı daha?...

— Yahu Hüsnü efendi, etme be kardeşim, çocuğun var, çocuğun var, ölmezsin, sakat kalırsın!

— Boş arkadaşlar boş, oturacağım!

Oturdu Hüsnü efendi. Ama sadece bir hafta... Hafta sonunda zavalının poposundan biz çıkardık yay parçalarını...

— Aman öf, ölüyorum!...

— Dişini sık Hüsnü efendi. Yay kıvrıla kıvrıla girmiş, saplanmış...

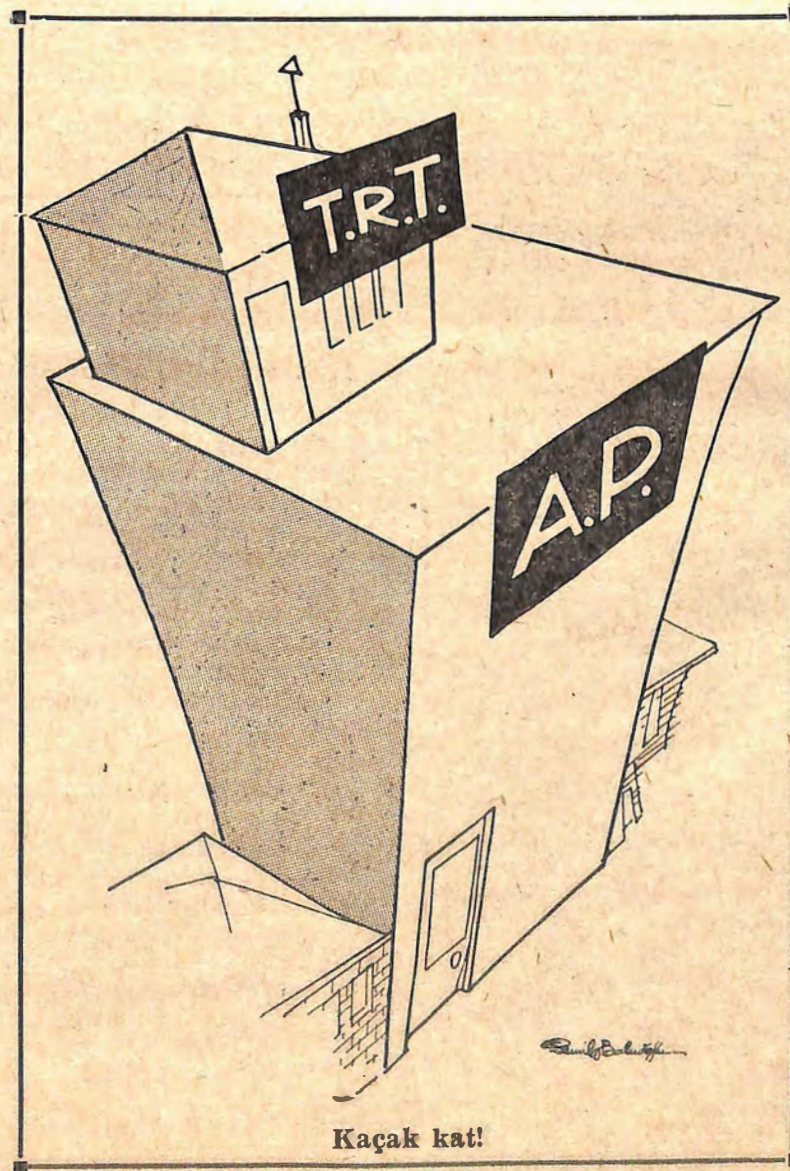
Zavallı Hüsnü efendi, tam bir ay poposunun üstüne oturamadı. Ama koltuk yine de müşteri buldu... Hademe İhsan efendiye:

— Kaybet şu musibeti ortadan! dediler.

O da kaybetti. Aldı evine götürdü. Ama, onun gözü yoktu böyle koltuklarda... Ortasını deldi, bir lâzımlık aldı içine. Oğlu Osman'ı oturttu üstüne:

— Hadi oğlum Osman, bundan kelli et kakanı rahat rahat, gerine gerine, dedi.

Muzaffer İZGÜ

Kaçak kat!

Ankara

OKURLARA : Şu anda F. Sükan'ın Büyükkada karakolundakilere takdir-name yollamış olduğunu duydum. Geçen haftaki târiz mektubumda a-cele etmişim.

SEZON AÇILIYOR

Döndük Ankara'ya, yaz günlerini arkada bırakıp. Çocuklar, çocuk olmanın, büyükler, büyük olmanın yükünü çekmeğe başladılar...

Ankara'da ne mi var?...

Başbakan, yolculuğundan döndü... Kimini hatır üzre, kimini gönül üzre, kimini aşırı sağ cenaha, «valla billâ Rusya'ya gittim ama, gomünis-leşmedim» demek üzere götürdüğü heyetin üyeleriyle...

İnşallah gene böyle uzun bir yolculuk olur da, biz de ilginç röportajlarını okuruz!... Şimdiyedek okuduğumuz gibi...

Akbaba'yı böyle yolculuklar üzere düşünmez kimse, kimse de düşündürmez, belki gagasından korkarlar... Belki de düşündürmek istedikleri bir yığın fedailerini olduğundan!...

Neyse Rusya için değil ama, AET ortaklık toplantısından ötürü düşünmüş bizi, dostumuz İhsan Sabri bey ve büyük Ankara Otelindeki dâvete çağırılmış... Nasıl olsa erkekçe konulara sapacağız, bu ilk dönüş yazısını hanımlar için yazıyoruz.

AET ŞEREFİNE DÂVET

Dâvetin en ilginç kadını Alman Bakanının karısıydı, yaşlı. Sapsade bir mavi üzere beyaz arabeski elbise giymişti, kolsuz. Bebbeyaz saçlıydı ve berrak gözlü, çocuksu... Belliydi ki, görmüştü, geçirmişti, okumuştı ve paçavraya fazla değer vermemişti, kafası tam işleyen bir adamın yanında... Kocasıyla o, şeref masasındaydılar; Çağlayangil ve İbrahim Tekin çiftiyle çevrili...

İbrahim Tekin, Gümrük ve Tekel Bakanı, almanca ağırılıyordu konukları. Yürekte ağırıladı için, kimse almanca'yı anlayışının fazla üstünde durmuyordu.

Hariciye Vekilesi, ölçülü ve sâkin di her zamanki gibi, sâkin â la Chanel, tarçın rengi döpiyesler içinde, Çağlayangil de kalıp ve kıyafetli. Boynunda, Sulkanın bir ağır kravatlarından biri vardı, koyu...

Küçük, büyük, yuvarlak masalar, dolduruyordu fazla beyazlığın gözleri yorduğu kare yemek salonunu. Bir köşede müzisyenler karmaşık parçalar çalıyorlardı. Bir yemek masası, yüklü, bir duvarın boyunca uzanıyordu. Protokol Genel Müdürü, birinci sınıf dâvetlileri yerleştiriyordu...

Amerika'dan (güney), dönüşünün mutluluğundan hâlâ yüzü gergin Bilgehan', Fransız Büyük Elçisinin hanımı madam Dö Jüniac'ın yanına düşürdü, bir diplomatlarla dolu masaya... Halbuki onun yanına Akba-ba ilişmek isterdi, azıcık takılmak için... Protokol, n'apalım!... Ve dostumuz Bilgehan, bir yığın ingilizce zarif, hafif, bir yelpaze soluğu gibi

İstanbul'da trafik, minareden yönetildi. — Gazeteler —

AF

Yazısız

laflar dinledi; ha yiye, ha içe!... Tabagındaki, onu o kadar meşgul ediyordu ki, masa komşusunun elbisesinin ne renk olduğunu sorsanız söyleyemezdi. Turkuaz, kabartmalı kumaştan, «Ben Paris'ten geliyorum» diye nispetler saçan kısa bir elbiseydi, brötelili... Boynunda yarın düzine kültür incisi, elbisenin içine dalyordu... İngilizce konuşuyorlar-mış!...

Çağlayangil, arkasından gamlandıkları gibi hariciyecilerin, karyerden olmadığı için, protokolü, oklava gibi dar tutmamıştı. Her çevreden sivriyenler vardı bu dâvette... Tabii gazeteciler, büyük memurlar, birkaç milletvekili ve senatör, aralarında, Tevetoğlu... (Ay, aşırı sağcı olası geliyor, herkes bana aşırı solcu olmadığımı ispatlamağa çırpınsın, bana da Buhara'yı, Semerkant'ı, Kazakistan'ı göstereyim, diye!) Tevet-oğlu, incelmış ve ciddi bir Nihat Kürşat'ın masasında iltifat görüyordu...

Protokol Umum Müdürü, son dâvetlileri yerleştiriyordu. Müzik daha karmaşık parçalar çalıyordu, yürek-siz!...

Büfede, tabaklar yarımlanmıştı. Yalnız, o «montagne russe» üzerine, iki büküm kızıl istakozlara kimse dokunmadı, nasıl dokunulacağını kestiremediklerinden, bir de kızıl oldukları için, «Tevetoğlu korkusundan»...

Ankara, İstanbul'dan daha sade: ihtilâl görmüş yer, tabii sade olur... Az pırıltı, az parıltı, az yük var tu-aletlerde. Kimse de, mücevher takmıyor. Galiba moda, bu yıl mavi renk... Fırtınalı deniz mavisinden, güneşli gök mavisine kadar her türlü, her türlü vücudun üzerindeydi... Ticaret Müsteşarı Mazlum Ataman'ın eşi Sevim Ataman, mavi fon üzerine, mavi desenli bir emprime, Protokol Umum Müdürü Şefik Fenmen'in eşi Perihan Fenmen, mavi pırıltılı elbiseler giymişlerdi. Daha çok mavilikler gördüm, ama kim olduklarını tesbit edemedim...

Bakanlar, yarın takım hazırdılar... İbrahim Tekin, Bilgehan, Sükan... Eşleriyle. Gene şunu tekrar-lyorum, bu A.P. iktidarında işlerin ters olduğu şundan belli: Öbür, mutluluk dağıtan iktidarlarda, beyler azıcık daha olgundular da görüntüde,

Mektubu

hanımlar afralı tafralı kâsıntılıydılar... Burda, hanımlar, daha «kendi halinde», daha sempatik, muhterem eşlerinden. Nedenini bilmiyorum... Daha da «mizahlı». Zaten A.P. azıcık mizah üzere yaşıyor, yaşamıyor mu?.. (Vay bu ne demek diye üstüme üstüme gelmeyin... İyi bir şey söylüyorum, kendimce, kırk yılın bir yılın-da!...)

Kabul güzeldi, iddiasızdı, ev sahipleri dediğim gibi kalp kıyafetli ancak... Bir ancak olmasa kimsenin içi rahat etmez...

Bu «ancak» dâvetin verildiği ve «koalisyonla» idare edilen Ankara Oteline ait... O akşam orda yemek yiyenler, yediğiniz içtiğiniz hakkın-da ne düşünüyorsunuz, ha?...

BÜYÜK ANKARA OTELI

Bir akşam, Ruf'taydık... Otelin Ruf'unda... Ankara, aşağıda pırıltılı bir şerit gibi akıyordu. Loşluk, yüzdeki seneleri siliyordu. Mumlar tit-reşiyordu gözlerde. Takunyalı bir yamak, dönerleri kıyıyordu inceden... Ve her üç masadan birinden bir protesto yükseliyordu...

«— Yahu bir tane elma verilir mi?...»

«— Şunu al götür...»

Akbaba'nın nasibine, bir karbonatlı pudra şekeri düşmüştü, birkaç kendini bırakmış çileği pudralamak için... Ve artık, kimse savunmadı da karbonat hazretlerini, karbonat-sız şeker getirmeğe mecbur oldular, birkaç adet kendini daha az bırakmış çilekle...

Bizim memlekette durup dururken amma çıgırılır ve amma da susu-lur!... Şaşa şaşa insan bir hal oluyor!... Bizim kadar susan toplum yoktur. Var mıdır?... Bizi zehirlemelerine (gıdayla!) susarız, bizi susuz bırakmalarına susarız da koca kentlerde; birden, bir yolculuğa götürülmüş zararsız bir vatandaş yüzün-den dünyanın kıyametini koparıyoruz. Hadi bre basın!...

Otelin, koalisyonla (idarecilerden biri işviçreliymiş, biri Türk, biri de bilmiyorum) idare edilen müessesenin hazırladığı büfe de koalisyon'a yakışır bir büfeydi. Her şey vardı... Fakat istakozdan tut, tart'a kadar tek lezzet üzere kurulmuştu mutfak... Gözünüzü kaparsanız ve bazı bayatlık farkları olmasa, ne yediğinizi anlayamazdınız!...

Bir de «koalisyon», çamaşır sepeti meraklısıydı ki, bütün «Develi» nin (meşhur bir çiftliktir) ikinci sınıf meyveleri, çamaşır sepetlerinde sunulmuştu, en bönünden çamaşır sepetleri...

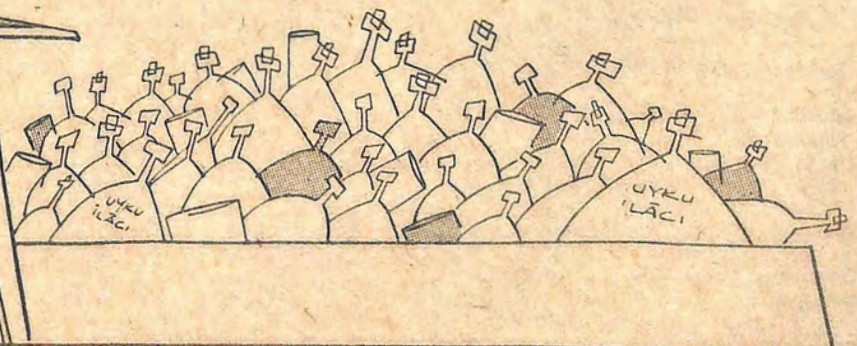
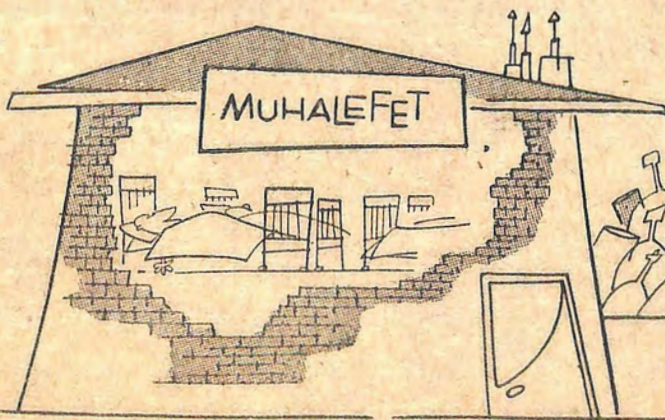
Daha başka şeylerin üzerinde başka bir yazımda duracağım... Ayrıca da, şöyle bir Emekli Sandığına değineceğim, bu dev yapılar üzere...

«Millî Servet» diye de kimse vak-vakalanmasın!...

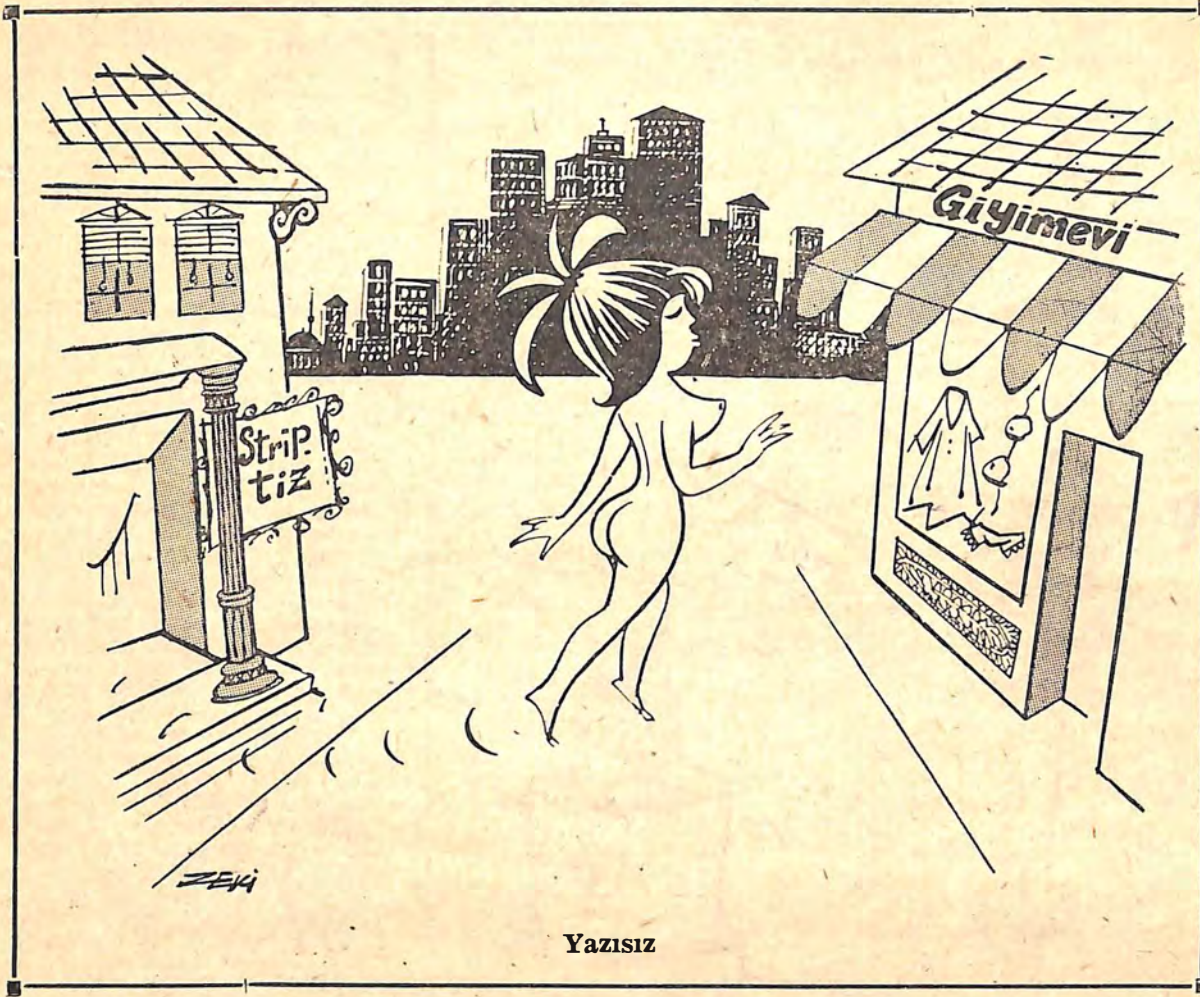
Mevsim bu kabulde açıldı, rahat, güzel, sıcak bir kabul!...

Nimet ARZIK

Simil Balıoğlu

Yazısız

Yazısız

Kadın — Evde mis gibi yemekler
bir mâna

— Sekreterlik için sizde hiç şans göremiyorum. Çünkü seçimi karım yapıyor

Pazartesi

Duyurması bizden

Emniyet Teşkilâtının gözde elemanlarından İlhami Tipi, Şişli Emniyet Amirliğine atanmış.

Hayırlısı olsun. Mevsimi gelmeden karakış bastırdı deseneze...

Tipi, Şişli'de Emniyet Âmiri; Poyraz, İstanbul'da Vali! Duyduk duymadık demeyin, ey yakacağı olmayan ahali!

Salı

Zamanın değeri

A.P. Genel Başkan Yardımcısı Asal, «Cumhuriyet devrinin dörtte üçü İnönü'nün diktatörlüğü altında geçmiştir» demiş.

Öyledir. Yine cumhuriyet devrinin dörtte üçü de, C.H.P. dışındaki politikacıların İnönü'ye çatmasıyla geçmiştir. Bu da bir gerçektir.

Kalan dörtte birlik sürede de millet seçim sandıklarına gidip, birbirine girecek politikacıları seçmiştir!

Çarşamba

Derdin büyüğü...

Bursa Belediye Meclisinin aldığı bir kararla, «İnönü Caddesi»

nin adı değiştirilmiş. Oturuma başkanlık eden Dr. Alyanak da, değişikliğin gerekçesini şu dört kelime ile özetlemiş: «İnönü harbları, küçük harblardır».

Elbette küçük harblardır. Hatta İnönü savaşları ile karşılaştırsak Bursa Belediyesinin başarası, bayağı büyük zaferdir.

İnönü'nün C.H.P.'si varsa, onların da A.P.'leri var.

İnönü politikacı ise, az çok onlar da politikadan anlar.

İnönü eski bir askerse, onların da muvazzaf askerlikleri var.

İnönü düşmanı vatandan atmışsa, geri kalmamak için onlar da bir caddenin tabelasından, işte böyle «İnönü» ismini atar!

Ne yaparsınız, kader bu... Biri, küçük harbların büyük kumandanı, diğerleri cadde isimleriyle savaşan birer somun pehlivanı!...

Perşembe

Bir atın hikâyesi

Yemeklerinde at eti bulunan İstanbul Belediye Sarayının lokantası, Belediye tarafından kapatılmış.

Atın başına gelecekler aşağı yukarı belliydi zaten.

Kimden kırbacı yediyse fırtına gibi seçimlere girdi.

Meslek sırrı

İki kadın konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Nasıl, yeni hizmetçinden memnun musun?

— Çok!... Sabahları, bizim be-yi uyandırmak için, iflahım kesilirdi. Şimdi, hizmetçiyi gönderiyorum odasına. Erkenden uyanıyor...

— Nasıl uyandırıyor musun?...

— Bilmem!...

— Merak edip sormadın mı hiç?

— Sordum... Sordum ama, söyleyemezmiş. Meslek sırrıymış!...

en her akşam buraya gelişimize
yorum!

Ezici çoğunlukla Belediye
girdi...

O hızla gitti, gitti Belediye Sa-
rayı lokantasındaki yemek kaza-
nına girdi!

Cuma

Altıbinlik açık

Yurdumuzda yılda 93.000 kişi
hapse giriyor, 87.000 kişi tahliye
ediliyormuş.

Hesap aşağı yukarı denk sayı-
lır. Gelirle gider arasında bir al-
tibir kişilik fark var ki, bunlar
da her yıl muntazaman firar edi-
yor!

Sık sık duyduğumuz «Adli büt-
çe» sözü de galiba bu hesaba de-
niyor.

Cumartesi

Sağ kalan aranıyor!

Radyoyu açıyorsunuz, «Dikkat:
Kan aran yor» diye spiker âdeta
yalvarıyor.

Gazeteyi açıyorsunuz, haber gö-
zünüze batıyor: «19 yaşındaki
genç, sözlüsüne laf atanı kurşun
yağmuruna tuttu!»

Radyoyu açıyorsunuz, aynı ça-
ğır: «Dikkat: Kan aranıyor!»

Gazeteyi açıyorsunuz, zina hâ-
linde yakaladığı karısını, komşu-
sunu, iki erkek arkadaşın öldü-

ren adamın, kaynanasını da ağır
yaraladığını yazıyor!

Radyoyu açıyorsunuz, aynı ses,
aynı istek: «Dikkat: Kan aranı-
yor!»

Gazeteler, tabancayla ağz ndan
vurulan kadının, ifade vereme-
den öldüğünü yazıyor!

Neslimiz tükenmeden şu radyo
yayınlarını kessek, hiç de fena
olmayacak hani... Zira spiker
durmadan kan arıyor, her «Kan
aranıyor» dedikçe, ihtiyacı gider-
mek için millet de silâhına sarı-
lıyor!

Pazar

Sonunda gelmiş ya...

Hemen bütün gazetelerimizde
aynı gün yayınlanan bir tezkip:

«C.K.M.P. milletvekili Binicioğ-
lu'nun ifadesi yanlıştır. 25/5/1967
tarihinde sekiz kişi tarafından
kaçırılan kız, 20/9/1967 tarihinde
kurtarılmıştır. Memlekette ve
Kayseri'de âsâyiş vardır.» İmza:
Kayseri Valisi.

Tekzibin başlığı da şu: «Kaçı-
lan genç kıza, 118 gün tecavüz e-
dilmiştir.»

Bu 118 günlük kısa zaman için-
de de, her halde vali beyin «Var-
dır» dediği âsâyiş memlekette
çıkıp, karayolunu takiben Kayse-
ri'ye ancak gelmiştir.

Yunan cuntası, mini-eteğe mağlûp oldu. — Gazeteler —

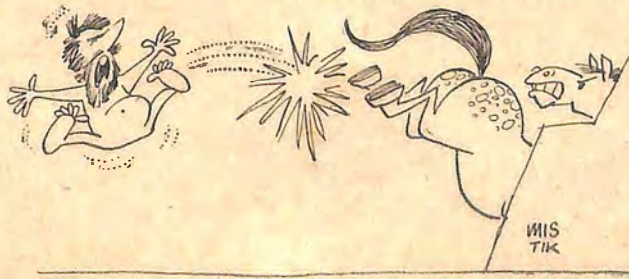

— Tuşla galip!

— Bir kadın röntgenci yakalandı. —

Eşit hak!..

Büyük adam

Annesi:

— Aman oğlum, diyordu oğlu-
na. Derslerine iyi çalış. Oku. Bü-
yük adam ol!...

— Nasıl büyük adam? diye sor-
du çocuk.

— Vekil olursun, Bakan olur-
sun, müdür olursun...

Çocuk önündeki kitabı iterek:
— İstemiyorum büyük adam
olmak! dedi.

Annesi sordu:

— Neden?

— Büyük adam olayım da, her
gün babamdan küfür mü işte-
yim?...

Şu köşeyi Vedat SAYGEL döndün mü...

MERDİVENLERDEN bir iniş indik, kapıyı bir çekiş çektik ki, bütün mahalleli bizim evin yıkıldığını sandı! Kolay mı, sinemaya değil, İstanbul'a ilk defa gelecek bir yolcuyu karşılamaya gidiyoruz.

Eşim:

— Ah babacığım, diyor, görmeyeli kimbilir ne kadar değişmiştir. Bakalım tanıyabilecek miyiz?

— Yahu tanımayı bırak sen, bakalım yetişebilecek miyiz?

Adı ve İstanbul'a varış saati bildirilen otobüsün gelmesine daha kırk dakika var ama, ne olur ne olmaz...

İki tarafından kollarına girdiğimiz annemi de sürükleye sürükleye bir hızla sokağı geçip, caddeye çıktık.

— Haaa!... Şimdi şuradan bir dolmuşa atladık mı...

— Evet atladık mı, beş dakika sonra otobüs bürosunun kapısında yız.

Bir kere atlasak gideceğiz ama, atlanacak taşıt nerde?... Yoldan geçen bir hayır sahibi:

— Dolmuş bekliyorsanız, boşuna vakit kaybediyorsunuz, dedi.

— Neden?

— Bu yol gidiş trafiğine kapatıldı da ondan!

— Peki, Sirkeci'ye gitmek için acaba taşıta nereden binmemiz gerekir?

— Valla ne desem yalan söylemiş olurum. En iyisi ne yapın biliyor musunuz?

Üçümüz birden sorduk:

— Ne yapalım?

Omuzumdan tuttu, caddenin ortasına çekti adam:

— Şu birinci değil, ikinci değil, üçüncü kavşağı görüyor musun?

— Evet.

— Hah... Orada bir trafik memuru vardır işte. Gidip de ona sorarsanız bir kolaylık gösterir her halde.

Adama teşekkür etmemizle, tarif ettiği üçüncü kavşağa uçmamız bir oldu! Gideceğimiz yeri öğrenen memur:

— Buradan taşıt bulamazsınız, dedi. Aksaray'a gitseniz kolay. Hemen bir araba çevirir, elimle bindirirdim sizi. Ama, Sirkeci ile Yenice arası deyince, durum değişir.

— Peki, o tarafa giden taşıtlara binememek için nerede beklememiz gerekir?

Değişen şehir trafiği hakkında uzun bir konferans çekti memur. Hatâ daha etraflı anlayabilmemiz için bir kâğıt kalem isteyip, gidiş-dönüş yollarından hangisinin trafiğe açık, hangilerinin kapalı olduğunu gösteren sıkı bir de plan çizdi. Bir plan ki, ben diyeyim ayın karanlık yüzünün haritası, siz deyiniz Salvador Dalí'nin son harikası! Kâğıdı elime tutuştururken:

— Gördün mü ne kadar basitmiş, dedi.

Saatler yıldırım gibi geçiyor, eşim: — Haydi şekerim otobüsü kaçıracamız, diye omuzumdan çekiyor.

Annem fenalıklar geçiriyor... Benim ne durumda olduğumu varın siz düşünün artık. En acıklı sesimle:

— Yaa, dedim polise, ne kadar da basitmiş körolası!...

Eşimin sürüklediği tarafa doğru koşmakla yürümek arası giderken, polis peşimden hâlâ:

— Aksaray'a gitseniz, taşıt bulmak kolay. İsterseniz Sirkeci'ye yapacağınız ziyareti erteleyip, şuradan Aksaray'a atlayın, ha? diye bağırdı. Büroyu telefonla arayarak, otobüsün gelip gelmediğini sormaktan başka çaremiz yoktu. Şükür gelmemiş. Gelmemiş ama, beş on dakikaya kadar gelmesi gerekiyormuş.

— Aman, dedim, gözünü seveyim kardeşim, o beklenen arabada ihtiyar bir yolcumuz var. Bizden önce gelirse birazcık misafir eder misiniz?

Sordu:

— Siz neredesiniz?

Bulunduğumuz yeri söyledim.

— Ohoo, dedi, ben de uzak bir yerden geleceğinizi sanmıştım. Bir arabaya atladınız mı, otobüsten önce gelirsiniz büroya.

Adam ne bilsin başımızdan geçenleri... Araba çok da, bizim binmediğimizi sanıyor. Yarım saatir yolları da olduğumuzu, bu süre içinde arabaya bulmak için nasıl sağa sola koştuğumuzu kısaca özetledim.

— Siz, başından yanlış hareket etmişsiniz birader, dedi. Oyle her istediğiniz yerden Sirkeci'ye bırakılır mı adamı? Şimdi ne yapın biliyor musunuz?

— Ne yapalım?

— Geri dönüp, önce Çemberlitaş'a çıkın. Çıktınız mı?

— Çıktık diyelim.

— Sirkeci'den bizim büronun bulunduğu yere gidişte sapmak yasak olduğu için, Taksim yapan bir dolmuşu binin. Bindiniz mi?

— Bindik diyelim.

— Hah, inin şimdi...

— İndik.

— Taksim'den Cağaloğlu yapan bir dolmuşu binin...

— Bindik.

— Şimdi ister Eminönü'nde, ister Sirkeci'de inin.

— İndik.

— Eh, indiğiniz yerle büro arasındaki beşyüz metrelik yeri de, zah-

met olmazsa yürüyün artık birader.

— Vay canına ne kadar kolaymış yahu...

— Eskiden kolay değildi ama, yeni trafik düzeninin uygulananından sonra bayağı kolaylaştı.

Telefonu kapayıp, bir solukta Çemberlitaş'a attık kendimizi. Annem:

— Çıktığımız şu Sirkeci seferinde bizleri muzaffer eyle Yârabbi! diye dua ediyor, eşim telefonda verilen talimatı unutmamak için kendi kendine inip bineceğimiz yerlerin isimlerini tekrar ediyor, ben de Taksim'e gidecek boş bir araba bekliyordum.

Bizim gibi bekleyenlerden biri:

— Bu saatte üç kişilik boş yeri olan bir araba bulamazsınız biliir, ömrünüz boyunca bekleseniz dolmuşun doğrudan doğruya Taksim yaparına rastlayamazsınız ikii, dedi. Taksim'e çıkmak için en azından bir kaç araba değiştirmeniz gerekiyor.

— Dolmuşların içinde doğrudan doğruya Taksim'e gidenleri yok mu yanı?

— Var. Var ama buradan geçmez.

— Nereden kalkar onlar?

— İşiniz acele mi?

— Dışardan gelecek bir yolcumuzu karşılamaya gidiyoruz da...

— Hımın, dedi. Durun öyleyse, size en kestirme yolu tarif edeyim. Şimdi buradan dooogru Beyazıt meydanına gidin. Bitpazarı'nı biliyor musunuz?

— Evet.

— Orayı geçin. Çakmakçılar'dan, Sultanhamam'a; oradan eski Balıkpazarı'na inin. Galata Köprüsünü geç-

tiniz mi, Bankalar Caddesine doğru gidin, kime sorsanız Taksim'e çalışan dolmuşların yerini gösterir size.

Koştuk gene telefona. Bizim kayınpeder sağ sâlim gelmiş, büro memurları tarafından misafir edilmiş. Hasret giderme sevinciyle kaldırdık tabanları. Çakmakçılar'ı geçtik, Sultanhamam'ı geçtik, iş Köprü'yü geçmeye kalınca aramızda bir anlaşmazlıktır çıktı! Annem:

— Oğlum, yolu tarif eden adamcağız bize Unkapanı Köprüsü'nden sonra araba soracaksınız dedi diyor, eşim:

— Hayır, Galata Köprüsü'nü geçeceğimizi söyledi, diye direniyor.

Benim o yorgunluktan sonra, söylenenlerle ilgim kalmadı zaten. Gözlerim kararıyor, bacaklarım kıvrılıyor, hele başım vantilatör gibi dönüyor! Üstelik vakit de gece yarısına yaklaştı mı? İki kadının çekişmesini duyan başımıza üşüştü. Dinleyenlerden biri sordu:

— Nereye gidecektiniz?

— Taksim'e dedik.

— İki köprüden de gidilir, dediler. Ama Unkapanı Köprüsü'nden hem daha kolay, hem daha ucuz gidilir. Buradan atladınız mı, Unkapanı... Unkapanı'nda başka bir arabaya-kapağı attınız mı, şıp diye Taksim'desiniz.

Bir arabayla Unkapanı'nı bulduk. Bindiğimiz ikinci arabadan Şişane'de taburcu olduk. Prensip sahibi şoför, onbir buçuğu bir dakika geçirmez, garaja çekermiş arabayı.

Arabadan geçtik, bir telefon bulsak da ihtiyarın halini sorsak ona da razıyız ama, açık bir yer kalmamış ki çevrede... Eşim:

— Buraya kadar gelmişken iki adım daha yürüyüp, Galatasaray Postanesine gidelim bari, dedi.

Gittik. Kayınpeder açtı telefonu. Sağlığı, rahatı iyiymiş. Memurlar onu içerde bırakıp, büroyu kitlemiş gitmiş.

— Bizi sakın merak etme baba, dedim. Bizler de hamdolsun çok iyiyiz. Kısmetse birkaç güne kadar mutlak görüşürüz.

Karım:

— Bu saatten sonra ne yapacağız, diye sordu.

— Hiç, dedim. Bunca sıkıntıya katlandığımıza göre, artık Taksim'i bulacağız.

Önce Taksim'de dolmuş arabalarının duruşunu bulduk, sonra da park kanapelerinin birine yığıldık.

Olayın üstünden tam bir hafta geçti. Bu arada şehrin trafik düzeni yedi kere değişti. Ve biz garipler artık babamızı da, evimizi de bulmaktan ümidi kestik.

Dün yine bir telefon konuşması yaptım bürodaki memurlarla. Babamın sıhhati yerindeymiş. Yalnız şehir içindeki bu hasrete pek akıl erdirememiş. Oturup kalkıp:

— Hey gidi talih hey... Tâ dünyanın bir ucundan on saatte gelirsün, burnunun dibindeki kızını on günde zor görürsün! demekteymiş. Bunu bana nakleden memur bir ara:

— Sahi yahu, dedi, şimdi nerelersiniz?

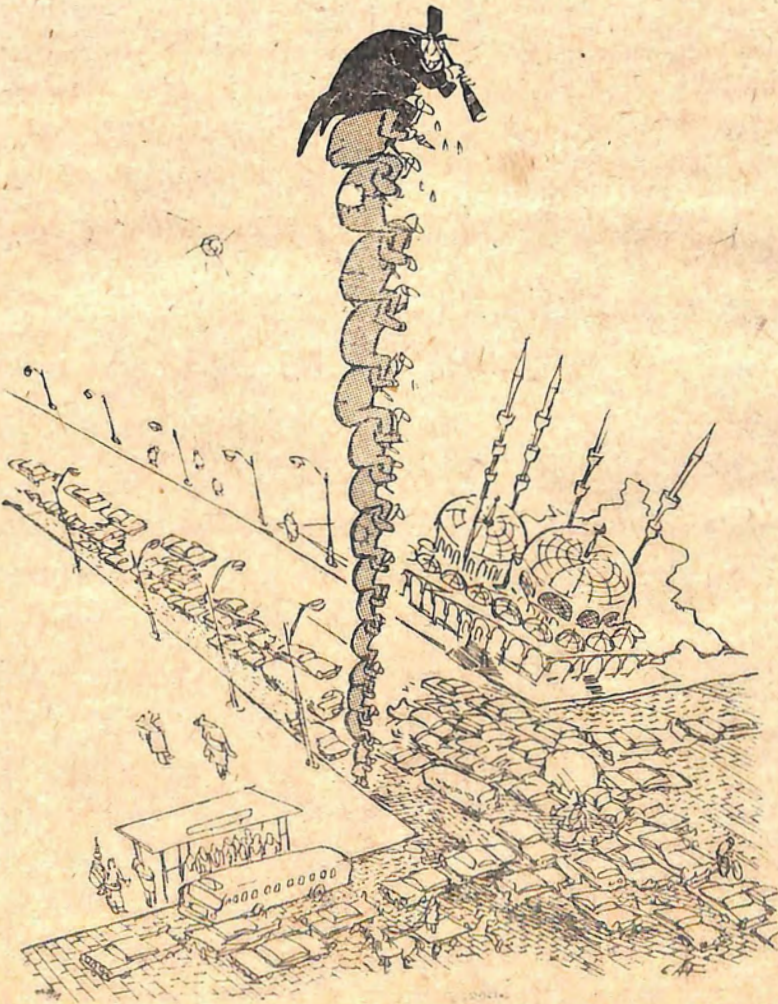
— Trafiğin himmeti, şoförlerimizin gayretiyle hamdolsun Kartal Maltepesi'ndeyiz

— Yaaa?...

— Yaaa!...

— Dur öyleyse, şehre gelmek için en kestirme yolu tarif edeyim sana. Maltepe'den, Kartal'a in. Oradan Yalova'ya giden araba vapuruna bin... Bursa'dan öteye Allah kerim!

Vedat SAYGEL

Bedavacı!..

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşçıoğlu

DIŞARIDAN YİYECEK GETİRİL- MEMESİ RİCA OLUNUR!

19. Yüzyılın ikinci yarısında hüküm sürmüş olan İngiliz Kraliçesi Victoria, gittiği dış gezilere, beraberinde ineğini de götürürmüş.

Şaka ediyorum sanmayın!...

Bundan iki yıl kadar önce, şimdi ki Kraliçe Elizabeth'in Batı Almanya'ya yaptığı gezi dolayısıyla televizyonda gösterilen programda anlatılmıştı Kraliçe Victoria'nın geçen yüz yılın sonunda Almanya'ya giderken trendeki katarlarından birine ineğini de aldığı.

Lâfi nereye getirecektim ben?... Ha, şeye, bizdeki yiyecek maddelerinin mikropolu oluşuna...

Yalnız İngiliz malına güvenen Kraliçe Victoria, beraberinde tek mil yiyecek-içecek eşyası götürdükten başka bir de sözü geçen ineği sürüklermiş, gittiği yabancı memleketlere.

Günümüzde krallar gibi yaşayan Amerikalılar Kraliçe Victoria'yı andırırlar biraz... Biliyorsunuz, ülkemizdeki Amerikalılar da özel olarak getirttikleri yiyecek ve içecekten başka bir şey kullanmıyorlar.

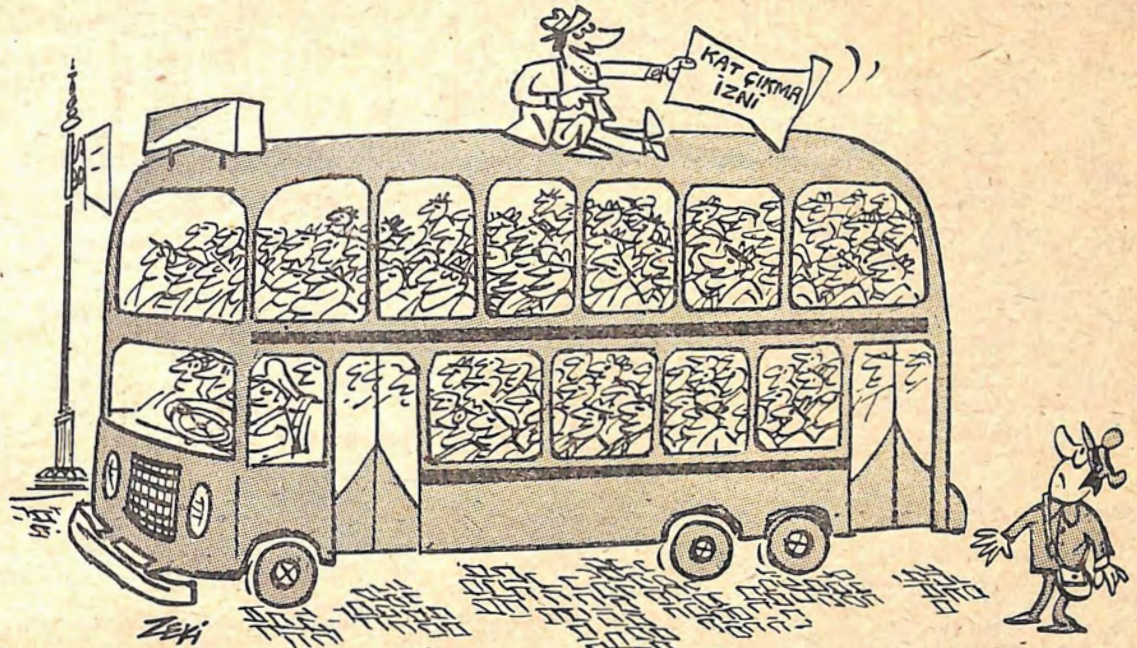
Bizim bakımımızdan iş bu kadarla bitse neyse, ama, bugün yarın, gazetelerimizde «Falanca misafir Başbakan yurdumuza beraberinde şu kadar kişilik heyet ve şu kadar ton yiyecek olduğu halde geldi» diye haberler çıkmasından korkuyorum!

TABIATA YAKIN BİR ŞEKİLDE...

Londra Posta İdaresine ait bir kamyonetin şoförü geçenlerde az daha işinden atılıyordu. Resmi hizmete mahsus kamyonette yanında kız taşıyordu diye ihbar etmişler şoförü.

Soruşturma sonunda anlaşılmış ki, meğer yanındaki kız değil, saçları

Belediye iki katlı otobüs satın alacak. — Gazeteler —

Yazısız

ıylce uzun erkek bir mesai arkadaşımış.

Türkiye'den bir süre için Londra'ya gelen 60 yaşlarında bir ahpabımız var; gözlük kullandığından bana, arada sırada:

— Pek seçemiyorum satırları, karıştırıyorum, bana şu yazıyı okuyuverir misin? diye rica eder.

Geçenlerde Londra sokaklarında birlikte yürürken bu defa da bana: — Ben pek iyi seçemiyorum, şu gidenlerden hangisi kız hangisi erkek, söyler misin? diye rica etmez mi?

Haksız da değildi hani!...

Bu tip gençlerin saçlarını uzatmak, pabuçlarını atıp çıplak ayaklarla dolaşmak, sakallarını tabii seyrine bırakmaktan gayeleri, tabiata yakın bir şekilde yaşamak istemele-riymiş. Bu gayelerinde de muvaffak olmuş sayılırlar doğrusu... Baksanıza, çoğu hayvanlarda olduğu gibi bunların da erkeği ile dişisi kolaylıkla farkedilmiyor!

BİZİM YERİMİZDE OLSALAR...

Son zamanlarda Avrupa ülkelerinde «Geçen ay veya geçen hafta piyasaya çıkan otomobilimizi satın alanlar, direksiyon dişlisinde, ya da vites kolunda farkedilen fabrikasyon hatâmızı giderebilmemiz için otomobillerini fabrikamıza getirsinler» di-

ye sık sık çağrılar boy göstermeğe başladı gazetelerde...

İngiltere'de de bazı fabrikalardan bu çeşit çağrılar oldu.

Bugün satın aldığım otomobilini yarın getir diyen «fabrika çağrıları» na yani «Bugün git, yarın gel» e buralarda bir hayli kızıp öfkelenen var.

Otomobilde, netice itibariyle lüks olan bir maddede «Bugün git, yarın gel» e sinirleniyorlar; ya bizdeki gibi, çoğu zaman hayat-memat meselesi olan «Bugün git, yarın gel» durumuyla karşılaşmalar kimbilir öfkeden neye dönerler?...

SAĞLAM KAFA SAĞLAM VÜCUTTA!...

Vapura yüklenen mallar arasında bir de elektronik beyin varmış.

Geri kalmış ülkeye beni göndermeyin, ihraç etmeyin beni diye ayak dıretiyormuş elektronik beyin. (Malûm, elektronik beyinlerin ana gıdası elektrik cereyanıdır).

İkide bir gıdam kesilince kafam bozulur diye de ilâve etmiş!

BANA GÖRÜNME DE!...

Rus ayısı Panda ile İngiliz ayısı Chi-Chi'nin birleşmesinden yavruları olacak mı olmayacak mı konusundan tutun da, gelecek yıl Amerika'da seçimleri kim kazanacak konusuna kadar her şey İngiltere'de bahsi-

müşterek oyunlarına girer.

İngilizler kadar bahsimüşterek düşkün bir toplum yoktur sanırım.

Farzedin ki bugün uzaya adam atı birileri... İngilizler, bunu, bahsimüşterek rasathanelerinden izlerler, bakalım kaç tur atacağını bilebilecek miyiz diye.

Tazı yarışmış, at yarışmış, mahalli seçimlermiş, artık bunlar günlük normal bahsimüşterek işlerindendir.

Onların bu merakını geçenlerde bir İngiliz dergisinde gördüğüm karikatür gayet güzel ortaya koyuyordu... Karikatürde, Bakanlardan biri diğerine:

— Bu kış, işsiz sayısının tam olarak kaç bulacağını bahsimüşterek sunalım mı? diyordu.

Biliyorsunuz, İngiltere'de işsiz sayısı bu yıl 500.000'i buldu.

İngiliz hükümetinin işsizleri izleyişle bizim hükümetin izleyişleri arasında fark olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim doğrusu. İngiliz hükümeti, büyük bir endişeyle takip eder işsizleri, çünkü her işsiz her aybaşı 1.000 Türk lirası civarında olan işsizlik tazminatını almak üzere hükümet dairelerine gider.

Bizde ise nereye gider?...

Hükümetimiz «Bana görünme de kime görürürsen görün» politikası izlediğinden, işsiz, Almanya'ya, Avustralya'ya ya da heba olur gider...

MUKAYESELİ CETVEL!

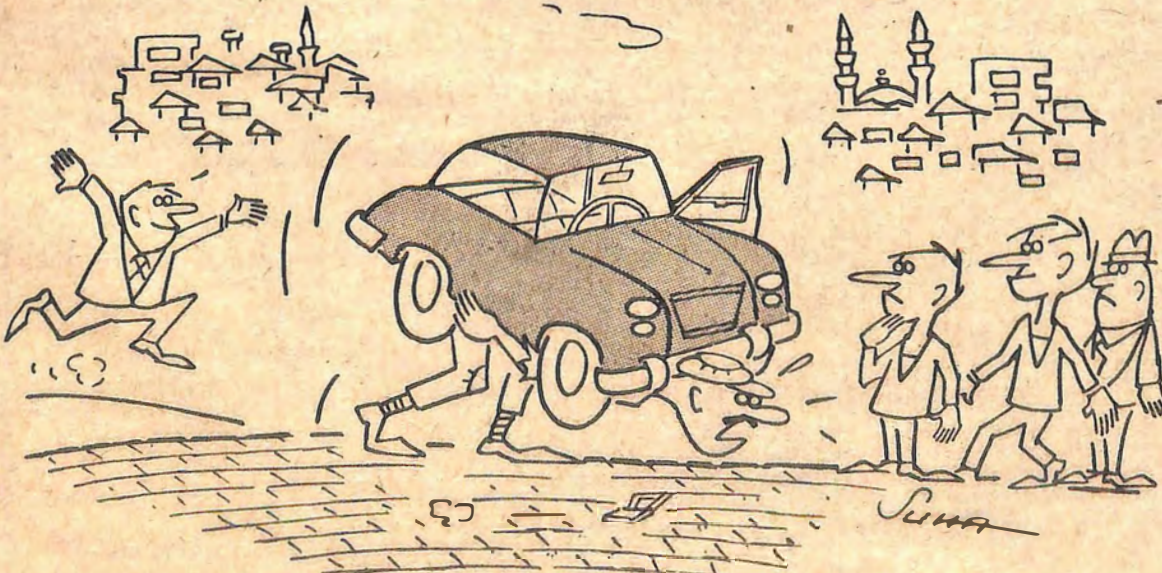
İngiliz gazetelerinden birinde çıkan bir makalede «Başkan Johnson'un özel uçağı var, yardımcısı Humphrey'nin özel uçağı var, Başkan De Gaulle'un özel uçağı var, neden bizim Başbakan dış gezilere, kiralanan ya da hava kuvvetlerine telefon edilerek ödünç alınan bir uçağla gider?» diye yakınıyordu.

İngiltere Başbakanı Wilson, doktorun parasız, ilâcın parasız, dişçinin parasız, işsiz ayda 1.000 lira kadar işsizlik tazminatı aldığı, adam başına yıllık gelirin 1800 dolar —bizde ise yıllık gelir adam başına 275 dolar— düştüğü bir ülkenin Başbakanı olduğundan, istese, özel bir uça... Bı dakka, bı dakka, bizim Başbakanın özel uçağı var mı?... Yok.

Peki, özel uçağı olan devlet başkanları; özel uçağı, memleket bünyesinin ferih fahur kaldıracabileceği ülkelerin başbakanları, dış gezilere, eşleri için özel berber götürmezler de, bizim Başbakan götürürse, ne derler?... Uçağı yok uçmağa, berber götürüyor saç taratmağa demelerinden korkuyorum.

Reşit AŞÇIOĞLU

Bir hamal, «Anadol» otomobili kazandı. — Gazeteler —

— Taksim'e bir iki.. Taksim'e bir iki..

Bir çoğumuz saygı kurallarını cıklet gibi çiğner, gerek umumi yerlerde, gerek hususi odalarda kendi kendine münasebetsiz hareketler yaparak onun bunun şeyini rahatsız ederler... Onun için aşağıdaki görgü kurallarını ezberleyip bu gibi insanlardan olamayın... Rica ederim, gelip geçerken de çiçekleri yolmayın...
Abdülkadir

SOFRADA NASIL OTURMALI?

Herkes sofraya oturamaz... Dâvetliler oturduktan sonra oturmak şekli en tabiidir... Otururken kimseye bir şey belli etmemek daha faydalıdır. Oturduktan sonra da sağına soluna zarar vermemek, gürültü yapmamak ve başkasının tabağındakini yememek en tabii hareketlerdir... Kalkarken yavaş kalkmalı, sağa sola çarpmalıdır... Oturma şekilleri yanında yatma, uzanma ve çömelme gibi hareketler de yemek üstüne hazmı kolaylaştırır...

DEDİKODU YAPMAK DOĞRU MU?

Ne münasebet, dedikodu yapmak çok ayıptır... Yapan olursa derhal kolundan tutulup iyice dövülmeli, ağzını burnunu kırıldıktan sonra, kırıkları bir tarafa, sağlamları bir tarafa koymalıdır. Dedikodu yapan insanın hem kalbi fesat, hem de adı Esat'tır. Fesatlılardan ve Esat'lardan kaçmak her insanın vazifesidir. Dilin kemiği yoktur... Herkes her

EĞLENCİLİK

SUAVİ SÜALP

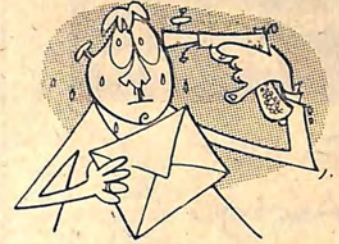
şeyi söyler... Siz söylenenlere bakmayın, benzin yanında sakın kibrit çakmayın... Teşekkür ederiz...

BİR ŞEYİ ELLE GÖSTERMEK AYIP MIDIR?

Evet ayıptır. Hem de çok ayıptır. Bir şeyi elle göstereceğinize ya projeksiyonla ya mikroskopla göstermeli, olmadığı halde dürbün kullanmalıdır... Gösterecek hiçbir şey bulamazsanız benimkini isteyip gösterebilirsiniz... Dürbünümü verebilirim...

ÇOCUK HER ŞEYİ YEMELİ Mİ?

Her çocuk her şeyi yemeğe kalkar... Çocuktur yapar... Onun için yanında bulunan büyükleri çocuğu tutmalı ve ağzına burnuna biber komalıdır... Her şeyi ağzına atan bir çocuk ilerde pisboğaz olup ebeveynini mahçup eder... Küçük çocuklarda bu gibi hallere bir şey söylenmez... Çocukla çocuk olup fazla ileri gitmeyin... Size yakışmaz...

PİŞMANLIK MEKTUBU
— Bir kötü kadına kapılarak ailesini, çocuğunu çocuğunu sefil eden veznedar Bahattin Neyaptın'ın son mektubu. —

Makbule...
Şu anda tabanca karşında, kurşunlarım hazır ve bu hazin hayata vedâ etmeden önce sana Hasan'a, Nurten yavrularına elveda diyebilmek ümidiyle yazıyorum... Şu biçare babanı affedin... Bir kaltak uğruna seneler önce veznedardan yürüttüğüm altmış bin liradan elimde ne kaldı Makbule... Sıcak yuvamı terk edip sokaklara düştüm ve üzerinize âfiyet nezle oldum... Ya işte hayat böyle Makbule... Biraz sonra şu sefil vücudumu iki kurşunla mahvedip sürükleye sürükleye götürüp Ahırkapı'nın önünden denize atacağım... Ben bizzat kendim Marmara açıklarına kadar sürüklenirken sen çocuklarla belki de sinemada olacaksın...

Makbule kısa keseceğim... O kadına kapıldım ve senelerce bir şehvet kurbanı olaraktan afişlerde kaldım... Sonunda hava aldım... Meğer kötü kadınlar iyi aile babalarını mahvedermiş... Sonra voltasını alır gidermiş... Tekrar ediyorum, ben gidiyorum Makbule, yarın gelirim... İşte tabancayı alıyorum ve şarjöre altı kurşun koyuyorum... Elim tetikte, şimdi çekeceğim... Beynim bir kurşunda dağılıp günahkâr vücudumu şey yapacak... Elveda Makbule, elveda yavrularım...

Ben yarın mutlak bir kere uğrarım... Elveda... Dan... dan... dan... Çekilin yoldan...

Şehvet kurbanı babanız Bahattin Neyaptın

Yuvanızı Yapıyoruz

Toptaşı'ndan F. K. yazıyor:

Ağbicum, şimdi içerdeyiz ama, bir yolunu bulup elbette dışarı çıkacağız... Malûmunuz ağbicum, burda karı yok... Hep mecmualarla idare ediyoruz... Yakında kırı kıracağımdan iemen elimin altında bir tane olmasını istedik bir kere annadın mı?... Şimdi aradığım kadın tipine geçelim... Yürtlü... Bir kere kadın dedin mi çok fiyakalı olmalı... Mânâlı gözler, anlıyor musun, sonra ince bir bel diyorum sana, bacaklar sütun, saçlar kalıplı. Her bir yola gelmeli... Rakı sofrasını çok korkunç hazırlamalı... Her an çıkacak hırlara karşı sağlam gezmeli... Çantasında, jileti, kezzabı, keskişi olmalı... Namı yürümlü... Bizim gibi hayta takımına başka türlü kadın işlemez... Sonra bana yedirecek dünyahığı olmalı... Dayı takımına böyle avantajlı bir hanım bulur da onu kendiniz hoşafılamaya kalkarsanız, çıkar çıkmaz bitiririm... İşte o kadar... Ben öbür gün çıkıyorum... Nazmiye beni kapıda beklesin... Hümmetkârınızın şeker ağbicum...

NOT: Lâf gelişi Nazmiye dedim... Benim eski dalganın adıydı... Teklifime evet diyecek hanım ismini Nazmiye diye değiştire gelsin... Başka isme tav olmam... O kadar...

Geçmişe mazi, yenmişe kuzu derler

TARİHTE olmuş ve olacak vakaların içinde muhakkak ki en hazini ve romantik İskender'in kızı Kalyopi ile Tebriz Beyi Dara'nın oğlu Mehdi arasındaki aşktır... Bunu tasdik etmeyenler tarihçi değildir.

İskender Selânik üzerinden Dolmabahçe yoluyla Taksim'e geldiği zaman ordugâhını kurmuş ve bütün ordusuna yemeğe oturmalarını emretmişti... İşte bu sıralarda Taksim helâsına su dökmeye maiyetle birlikte gelen Dara'nın oğlu Mehdi işini görüp erkekler kısmından çıkarırken, kadınlar kısmından çıkan Kalyopi ile gözgöze geldi... Önce gözler, arkadan tatlı sözlerden sonra iki genç yıldırım aşkına kapıldılar... Bir müddet gözgöze, dizdize, elele dur-

duktan sonra / iki tarafın müdahalesiyle ayrıldılar... Kısa zamanda bu büyük aşk bütün Taksim civarını sarıp babaların da kulağına gitmişti... İskender bu aşkı çorbasını içerken duymuş ve işkembeler genzine kaçmış, büyük cihangir tıkanmak tehlikesi ile karşılaşmıştı... Bir taraftan işkembe çorbasının dumanı, bir yandan kızının bir yabana âşık olması imparatoru şaşkına çevirdi ve tükenmez kalemini alarak Dara'ya şu kısa mektubu yazdı:

Ulan Dara olacak uğursuz...

Ben ki, Makedonya İmparatoru, Taksim ve civarı senyörü, Elen'lerin büyük kralı İskender-i Kebir, sen ki âdi bir fakir bey ola-

şın da ne demektir ki senin oğlun olacak rezil benim karlar gibi kızıma göz koysun... Ayıptır. İnsanda biraz ızan, biraz utanma olur. Olmazsa biz adamı öldürürüz, çürük kelek gibi bedenini doldururuz... Ya gelip ayaklarıma kapılır, hem oğlunun hem kendinin hesabına Osmanlı Bankasına yüz lira yatırıp özürlü dilerdin, yahut ordumun başına geçer hepinizi soğan doğrar gibi doğrarım... Bâki selâm kelâm...

Yazan: İskender

Dara, mektubu Tebriz'de meyhaneye pilâvı yerken aldı... Şimdiye kadar böyle bir hakarete uğramadığından midesindekileri bir kenara çıkarıp öfkeyle bağırdı: «— Men çinem tez

minem illeki namen yamen!» Yâni çabuk kalem kâğıt getirin demektir...

Kalem kâğıt getirildi ve Tebriz Beyi Dara şu cevabı döşendi:

«Özüm İskender...

Sen mektupta neler yazı sen ki aklım dura, ayaklarım tavana vura... Bezim Tebriz'de senin çibisine eşşekolu eşşek dirler... İlle ki benim öz oğlum Mehdi ile senin kikkrik kızın Kalyopi sevişmişlerse bundan nemene şey çıkar ki bana tavra edersen?... Harb istersen ederiz... Sen bizik soğan doğrar gibi doğrayacaksan özlümüz de seni ve ordunu portakal suyu sıkır gibi sıkırız... Sözüm bu kadardır. Alah rahat vere...

Nâmeyi yazan: Beylerbeyi Dara

İki ordu dalgalarını geçe sözleştikleri Makedonya ovasına inip karşılaştılar... Mübareze olurken Kalyopi ve Mehdi gizlice Selânik'te bir tanıdığın evinde buluşup aşklarına devam ediyorlardı ki, iki baba bunu duyunca derhal bir arabaya atlayıp evi bastılar... İşte büyük aşk burada kanlı bir vödiville bitmiş, hem Kalyopi'nin hem de Mehdi'nin kellesi gitmişti... İki baba, evlatlarını kestikten sonra karşı karşıya gelip şöyle birer mânâlı ve tarihe geçen söz düellosu yaptılar:

İskender — İşte kendi kızımı elimle kestim ey gördün ya!

Dara — Biz de kendi oğlumuzu öldürdük, ne böbürleniyorsun ulan tereyağ!

ŞARKILARDAN İLHAMLAR

- * Sus sus sus kimseler duymasın. — SAĞIR —
- * Şu gelen kayık mıdır, yelkene lâıyk mıdır? — MOTOR TAK —
- * Gel gel ama gelişine kurban olayım. — TOPALIN KARISI —
- * Aliverin bağlamamı çalayım... — BABANIN UŞAĞI MI VAR? —
- * Kederli günlerimde arkadaş oldun bana. — HÂTIRA DEFTERİ —
- * Niçin baktın bana öyle?... — ŞAŞI —

fan fin fon ailesi

Çizene
SEMİH BALCIOĞLU

21

BİRDEN HIRKA-İŞERİFGÜÇLÜLERDEN SOL AÇIK TAPON MUSTAFA ÜÇ KİŞİYİ ÇALIMLAYIP DÖRDÜNCÜYÜ YERKEN ÇELMEYİ YİYİP HAVADA JET OLDU... VE HAKEM BEYEFENDİ HER ZAMANKİ GİBİ PENALTIYI YİNE BAL GİBİ KAYNATTI. BUNDAN SONRA STADDA BİR ŞEYLER OLDU. ORTALIK BİRAZ KARIŞTI.

EVET İKİ TARAF SEYİRCİSİ, FUTBOLCUSU, MALZEMECİSİ, MASÖRÜ, ANTRENÖRÜ ŞUSU BUSU İLE YAKIN DÖĞÜŞE GİRDİLER.

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 42 —

— O da nesi?
— Yani anlayacağın Elâzizli hemşerim, boku gulleledik... (1)
— Demek yakalandık ha?
— Öyle oldu.
— Pekiyi, n'olacak şimdi?
— Olacağı yok... Sen korkma, esrar bizim üzerimizden çıktı.
— Ne yaparlar bizi?
— Hapis...
— Taş odadan iyidir her halde?
— Gışın eyl ya, yazın durulmaz sıcaktan, anası ağlar insanın hapis-hanede.
— Önce Padişah'ı götürdüler, sonra Vezir'i, en sonra beni... Komiser:
— Mevlüt okuyan puşt bu muydu? diye sordu.

— Evet, dedi polisler.
— Ne bok yiyordun lan sen?
— Mevlüt okuyordum.
— Esrarı çektikten sonra mı? Şu pezevenkler bi güzel ısladın da, tam okusunlar mevlüdü. Duasını birlikte yaparız...
— Padişah'ın bağırsığını hâlâ unutamam. Zavallının sırtına kırbaç indikçe:
— Anam, anam! diye haykırıyordu...

— Ne yapmıştık biz bu polislere?... İnsanlara ne yapmıştık? O taş oda da kime zararımız dokunuyordu? Kimseden bir şey mi istemiştik, zenginlere avuç mu açmıştık?...
— Ben, dördüncü kum torbasından sonra bayılmışım. Kendime geldiğimde yine aynı taş odanın içindeyim. Yanımda biri istifra ediyordu. Ağzından çıkan kusmuklar orama burama sıçırıyordu.

— Ulan ötede kus be biraz, dedim.
— Adam orali bile olmadı. Tam göğsümü nişan alarak, midesindeki son kırıntıları da koynumdan aşağı boşalttı

— Rahatladın mı şimdi? diye sordum.
— Uykudan uyanır gibi:
— Anamdan sanki yeni doğdum, dedi.
— Senin ne işin var burada?
— Hökümete sövdüm.
— Sövlür mü hiç hükümete?
— Sövlür arkadaş, sen ol da sövme bakalım. Tam hükümetin —Hökümet Konağı— altından geçiyordum. Başıma goca bi kiremit düştü. Zaten gafa keyf, başladım küfüre. Ulan hükümetinin de, ulan hükümeti yapanın da, ulan bu hükümeti guranın da anasını avradını, ölüsünü dirisini, günde birisini, arpadan büyüğünü, küncüden ufağını, yedi göbek ötesini, yedi göbek berisini... Anlayacağın, hemen enselediler tabii. Şimdi anlatabilirsen anlat bu herkölara, ben hükümete değil de, hükümet gonağına sövdüm diye. Biraz sonra, Başbakana sövdüğümü, Reiscumhura sövdüğümü bile dayaknan söyletirler... Benim ilk gelmem değil arkadaş. Çok geldim buraya. Bi keresinde gene eylice gafayı bulmuşum, hani ya boğma derler, bilin mi, fellâh rakısı, işte ondan içmiştim. Nasıl çarpır adamı, cin ne yanında... Canım sövmek ist-

tiyor amma, gece yarısı sövecek adam yok ortada. Geçtim Saathanenin karşısına, ulan dedim, çanının da, bacının da, anayın da, gardaşının da... Hem elimi sallıyorum, hem küfrediyorum. Ne biliyim ben, meğer bekçinin biri Saathanenin duvarına işiyormuş. Kürt pezemek, hem de zaza... Allahın iti lâf anlar, zazası anlamaz...

— Ula, sen baa sövisen ha!...
— Yok vallaha bekçi efendi, dedim. Ne haddime düşmüş sana sövmek?

— Ula Saathananın heç... Olur, heç gardaşı olur, heç bacısı olur?
— Yok vallaha bekçi efendi, dimesim Allahıma sana sövmedim.

— Ne, Allaha da küfredisen ha?...
— Başladı tekme tokata... El kaldırsan, zabıtaya karşı gelmekten ananı ağılatırlar. Ben:

— Dur bekçi efendi, dedikçe, o:
— Peygambere de sövisen ha?
— Dur bekçi efendil
— Vali beğ de sövisen ha?
— Dur bekçi efendi!...
— Emniyet âmirinin arvadına sövisen ha?...
— Yahu dur!...
— Ula Bakandan ne isteyisen ki, gaynanasına söğisen?...
— Ya komiserin baldızını?
— Nerden tanırım beyim?
— Pekiyi, niye sövdün bunlara?
— Ben Saathaneye sövdüm beyim.

Karakola gelinceye kadar, değil bu memleketin, Amerika'nın bile reysicumhuruna sövmüşüm. Bekçi, dikildi komiserin karşısına:
— Begim, dedi bu senin arvadına söğdi!...

— Ulan aman!...
— Vallaha yalan gomser bey, dedim.

— Sona begim, hani senin bi dul baldızın var ya, ona da söğdi.

Komiser:
— Kaynanama da sövdü mü? diye sordu.

— Yok begim, yalnız gayınbabana söğdi!...

Hop oturdu, hop kalktı komiser sinirinden... Tabii koltuğunda değil ha, tam belkemiğimin üzerinde. Sabahleyin mahkemeye giderken, şu dünya üzerinde sövmediğim insan kalmamıştı. İfadenin sonuna da, şunu eklediler:

— Dünyada sövecek insan kalmayınca, kendi öz anasına sövdü.

Neyse, gittik hâkimin karşısına. Bereket hâkimi tanırım, erkek adam:

— Sen, dedi, Amerika reysicumhurunu bilin mi?

— Yok beyim, daha doğru dürüs bizimkini bile bilmem.

— Ya komiserin baldızını?
— Nerden tanırım beyim?

— Pekiyi, niye sövdün bunlara?
— Ben Saathaneye sövdüm beyim.

Bekçi yerinde duramayıp ayağa kalktı:

— Begim saa da söğdi!...

— Otur be!... diye bağırdı hâkim.

Dedim ya adam erkek diye... Vur tut, altı ay verdiler... Amma boku bokuna. Anlayacağın, şimdi gine hapi yuttuk. Sen niye düştün?

— Esrar içmekten.

— Verirler sekiz sene.

— Benim üzerimde esrar çıkması.

— Öyleyse altı ay.

(1) Hapi yuttuk.

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, santim 25 lira, iç sayfalar 40 kuruş.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

SAPIKSİN

Kepekleri yok eder Katran özünüyle hazırlanmış Şampuanıdır

İlaç fabrikasında imâl edilmiştir.

RAYLAN

(Ankara Reklam: 812 — 177)

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat. 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın: 24956 — 175)

— Sen ne biliyorsun?
— Çok girdik çıktık oğlum. Abukatlardan eyi bilirik bu dalgaları.
— Adın ne senin?
— Süleyman. Ama Hazreti Süleyman değil ha... Beligevşek Süleyman. Öyle derler bana. Tüm Sip-tilli (2) tanır beni. Eski alır, eski satırım. Babam da eski alır, eski satarmış. Ben tanımam babamı, a-nam anlatırdı. Babamın üstüne a-dam yokmuş şu memlekette. Beşe aldığı yüzbeşe satarmış.

Padişah'la Vezir, köşede uyuyorlardı. Ya dayaktı onları uyutan, ya da geleceğin korkusu...

Hâkim kararı okurken, üçümüz de korkudan tir tir titriyorduk:

— Haşim Bulut beş sene iki ay, Zakir Dibek üç sene dört ay, Meh-di Velioğlu 6 ay, 18 gün.....

Hapishanede Beligevşek Süleyman'la aynı ranzada yatıyorduk. Ona da altı ay vermişlerdi. Vezir'le Padişah, ağırcezalıların koğuşundaydılar. Ara sıra onları da görüyordum ama, bütün günlerimi Beligevşek Süleyman'la geçiriyordum. Anasının gözüydü bu adam. Gözleri birbirine yakın, kaşları bir şapka siperi gibi çatık, burnu mor bir patlıcan gibi uzun ve parlak...

Canı sıkıldığı veya efkârlandığı zamanlar boyuna küfredirdi. Sırf bu yüzden iki kere dayak yedi koğuş arkadaşlarından. Ama çok geçmeden, koğuş da, gardiyanlar da bunun küfürüne alıştılar. Hattâ küfretmediği zamanlar, aspirini olan aspirin, kekik suyu olanlar kekik suyu verirdiler. Biliyorduk ki, Beligevşek Süleyman küfretmediği zamanlar hastadır. En çok da feleğe küfredirdi. Ona göre felek, kırk kocalı yosmanın biriydi. Canı ister, onu hoş tutardı, canı ister bunu hoş tutardı. Sağı solu yoktu feleğin. Gülerken ısıtır, severken sille atar, verirken alırdı... Öylesine bir yosmaydı bu felek!...

Zavallı karısı, her hafta pazar günü tertemiz çamaşırlarla gelir, Beligevşek Süleyman'ın kirli çamaşırlarını alır giderdi. Ayrıca, pazarları ziyaret günümüzü. Karısının getirdiği bir mercimekli bulgur pilâvi, bir biber turşusu, kara ekmeğimize katık, soframıza süs olurdu. Ona göre, kadının iyisi hapiste belli olurmuş.

— Avradı anlamak için mutlaka hapse girecen. Ben evlendiğimizin senesinde hiç yeri yokken çarşıağasının (3) anasına avradına sövdüm, hapse girdim. Maksadım, avradın kıratını anlamak... O günden bugüne, iki senede bir burayı ziyaret ederim. Bana der ki, «Ulan herif, anlamadın mı beni daha, etme küfür kimseye, girme buraya, bak görüyorsun perişan oluyoruz.» Ben de ona derim ki: «Avradı iki yılda bir yoklamak gerek. Bakalım eski sev gisi var mı, yok mu?»

Koğuş arkadaşları ona durmadan zaza beğçinin taklidini yaptırırlardı. Kimimiz komiser, kimimiz hâkim olur, kendisini buraya hapsedtiren olayı tekrar tekrar yaşatırdık:

— Gomiser beg, senin dul baldızına da söğü!...

Kırılırdı koğuş gülmekten. Bazan, efkârlı zamanlarımızda, onun küfürüyle iç yıkıntısından kurtulur, var olduğumuza inanmağa çalışırdık.

(Devamı var)

(2) Bir semt ismi.

(3) Belediye zabıta memuru.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Kız korkak

Trafik polisi, arabayı kullanan gencin bir elinin direksiyonda, öteki elinin de yanındaki kızın omuzunda olduğunu görünce, arabayı durdurup sordu:

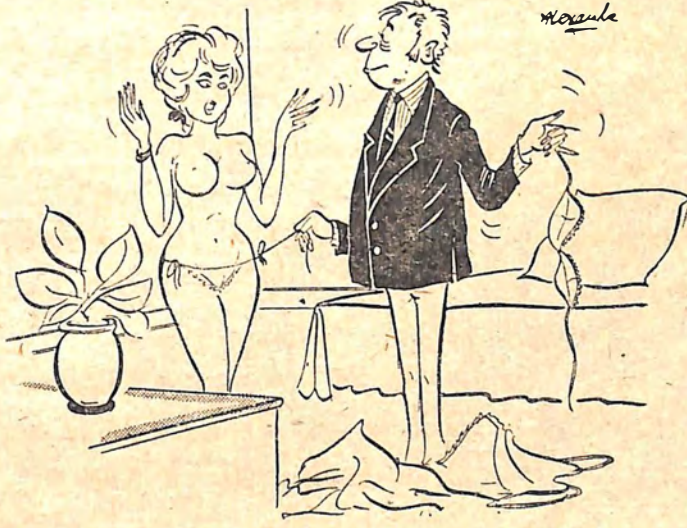
— İki elinizi birden kullanmak canınızı mı sıkıyor delikanlı?

— Hayır, diye mırıldandı delikanlı.

— O halde neden tek elinizle çalışıyorsunuz?

Yanındaki kıza ters ters bakan genç:

— Kusura bakmayın, arkadaşımın kafası çok kalındır memur bey, dedi. Yola çıktığımızdan beri aynı teklifi kaç kere yaptım-sa, «Ayol çıldırdın mı sen? İki elini de bırakırsan, direksiyonu kim idare eder?» dedi.

— Terbiyesiz!... Tırnak cilânın yaş olmasından istifade ediyorsun!

Siparişe göre...

Bir hızla içeri girip, kollarını tezgâha dayayan adam, barmene seslendi:

— Hey Çarlı! Bana zeytinli bir martini ver lütfen.

Tezgâhtaki adam gelen martiniyi bir dikişte içip, zeytinini cebinden çıkardığı kesekâğıdına koydu.

— Bir martini daha uzat Çarlı... Fakat zeytinli olsun.

İkinci bardakta da gene aynı şeyi yaptı. Martinisini içti, zeytinini kesekâğıdına attı.

— Hey Çarlı! Tazele şunu!

Sırayı şaşırmadan, davranışını değiştirmeden sayısız martini ısmarladı, içkisini içip, zeytinlerini kâğıda attı.

Başından beri adamın martini içişini hayretle izleyen müşteri-rilerden biri nihayet dayanamadı, garson kıza çağırıp sordu:

— Kuzum kimdir bu adam?

— Haa, o mösyö mü?... Evine bağlı bir erkektir.

— Peki, ne yapıyor böyle?

— Hiç, dedi kız. Karısı ne zaman zeytin istese buraya gelir, ısmarladığı zeytinli martininin martinisini içip, zeytinlerini biriktirir. Biriktirdikleri bir kesekâğıdını doldurunca da kendinde yürüyecek hal kalmadığı için, bizim bulaşıkçı çocukla zeytinleri karısına gönderir!

İstikbal

Çoktandır görmediği çocukluk arkadaşıyla kucaklaşan Janet:

— Çok mutluyum, dedi. Geçen ay kendime fevkalâde bir iş buldum.

Arkadaşı da sevinmişti. Sordu:

— Demek kazancın yerinde?...

— Yoo, pek fazla sayılmaz.

— Anlayamadım, hem mutlusun, hem kazancın az. Nasıl oluyor bu böyle?

— Anlayamayacak ne var şekerim, dedi Janet. Patronum hem yakışıklı, hem bekâr... Gözlerimi yuğurdukça kendimi patron katışı görüyorum!

Moda

Kocasının düştüncelerini öğrenmek isteyen madam Durand sordu:

— Önüme gelene bu senenin giyiminde hangi kumaşların moda olacağını soruyorum, kimse-den de doğru dürüst bir cevap alamıyorum.

— Ben, sana onu şimdiden söyleyeyim şekerim, diye cevap verdi kocası. Her yıl olduğu gibi gene senin beğeneceklerin, benim de pek pahalı bulacaklarım!

On yıldan beri

Birinin dişi ağrıyor, diğeri de dişinin ağrısını unuttun diye arkadaşını bo-yuna lâfa tutuyordu. Sor-du:

— Sen kaç yaşındasın Jacques?

Dişi ağrıyan cevap verdi:

— On...

— Brede doğdun?

— Bir hastanede...

— Yaa, dedi dişi ağrımayan. Desene on yıldan beri bu meretin ağrısını çekiyorsun!

— Bana 500 kilo şunlardan tart!

Alışkanlık

Karı-koca önemsiz bir konu üzerinde münakaşa ediyorlardı. Bir ara kavga eder gibi oldular, sonra işi tatlıya bağladılar. Kadın, erkeğine yaklaşıp uzun bir öpücükle kırılganlığını sona erdirdi. Fakat o sırada aklından bürosundaki yarım kalmış işleri geçiren erkek, ciddi bir sesle:

— Dudaklarınız mükemmel matmazel, dedi. Ama biraz da çalışmak lâzım değil mi? Lütfen masanıza gidin, kalemi elinize alıp dediklerimi not edin!

Boşuna dememişler

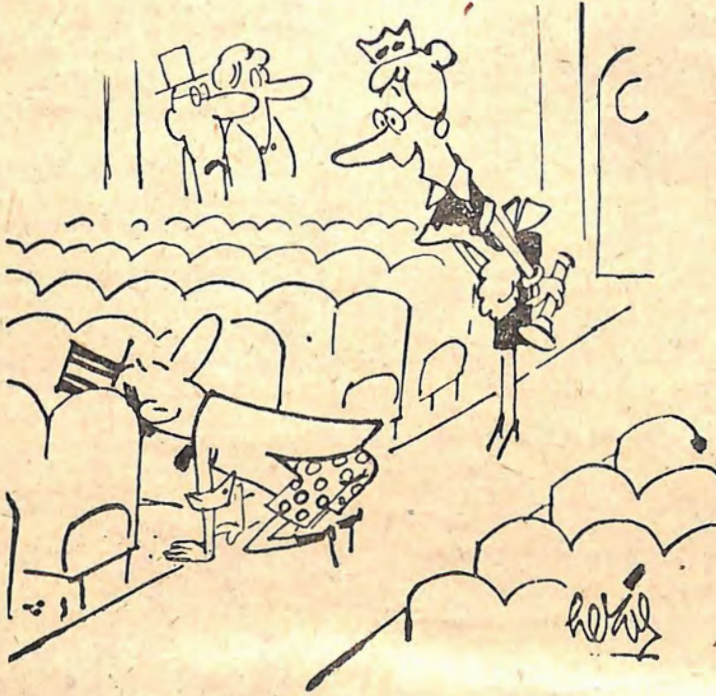
Çiftlik mutfağında şaraplı horoz pişiriliyordu. Mutfak penceresinden yemeğin hazırlanmasını seyreden çiftliğin diğer horozlarından biri aşçının hareketlerine baktı baktı, şaraptan çıkartılan tüyü yolunmuş arkadaşını görünce:

— Vah vah, dedi çevresindekilere. İşte «Alkol öldürür» sözünü dinlemeyen bir alkol kurbanı daha!

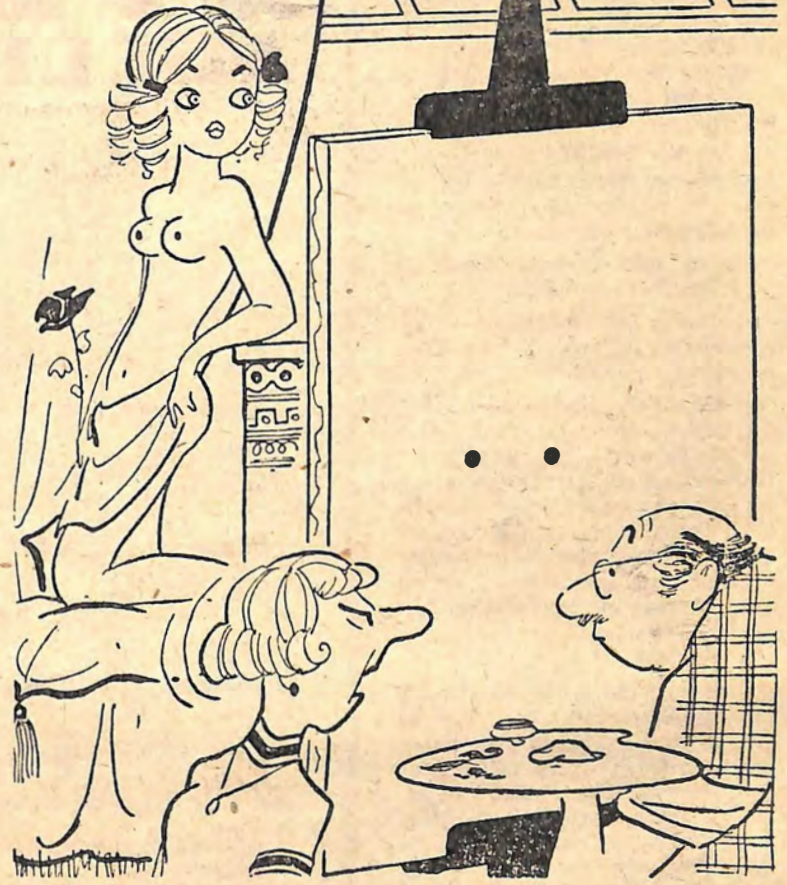
— Merak etme kocacığım... E-ve dönüşüm sana baş ağrısı ver-diye, şimdi geçiririm!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

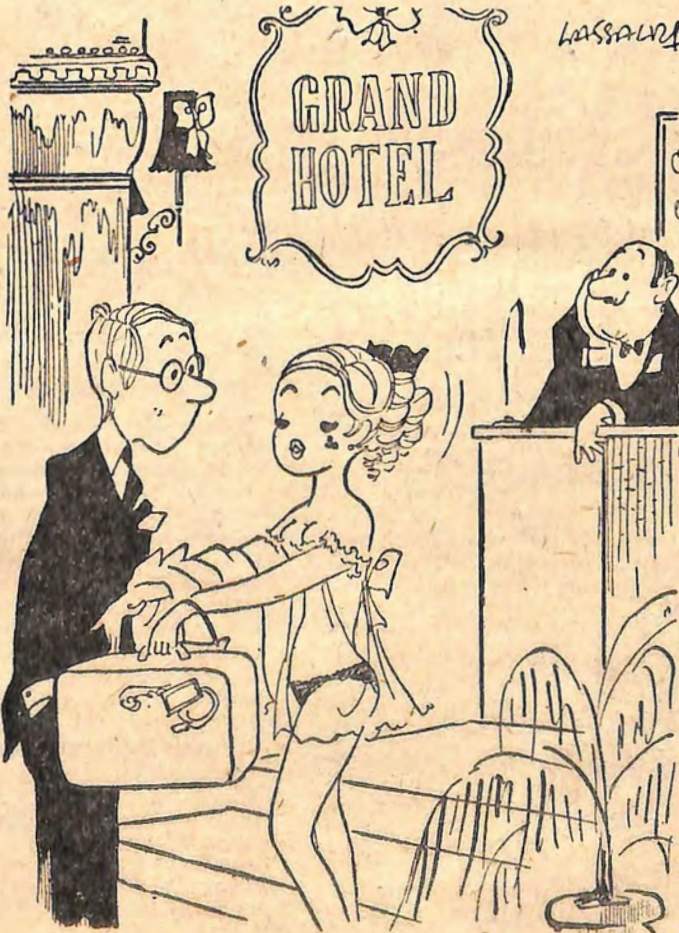

— BİR ŞEY Mİ KAYBETTİNİZ ?..

LASSAU

— NEEEEE ?.. SABAHTAN BERİ BU KADARCIK MI ÇİZEBİLDİN ?..

— SHUUS!.. BELLİ ETME...UYUR GEZER DE-
ĞİLİM. OTELİN HESABINI GÖRMEDEN
GİDİYORUM...

— OOOO!.. BİZİMKİ YİNE HAVALANDI !..

**Zevk sahibi beylerin
hayran olduğu
lüks pardesülük:**

ALTINYILDIZ

baranko

**İyi ısıtır, hafiftir,
empermeabilizedir!**

Altinyıldız Baranko kumaşının kenarında Altinyıldız Baranko yazar.
Bu kumaştan yapılmış pardesüler Altinyıldız Baranko etiketini taşır.
Dikkat ediniz.

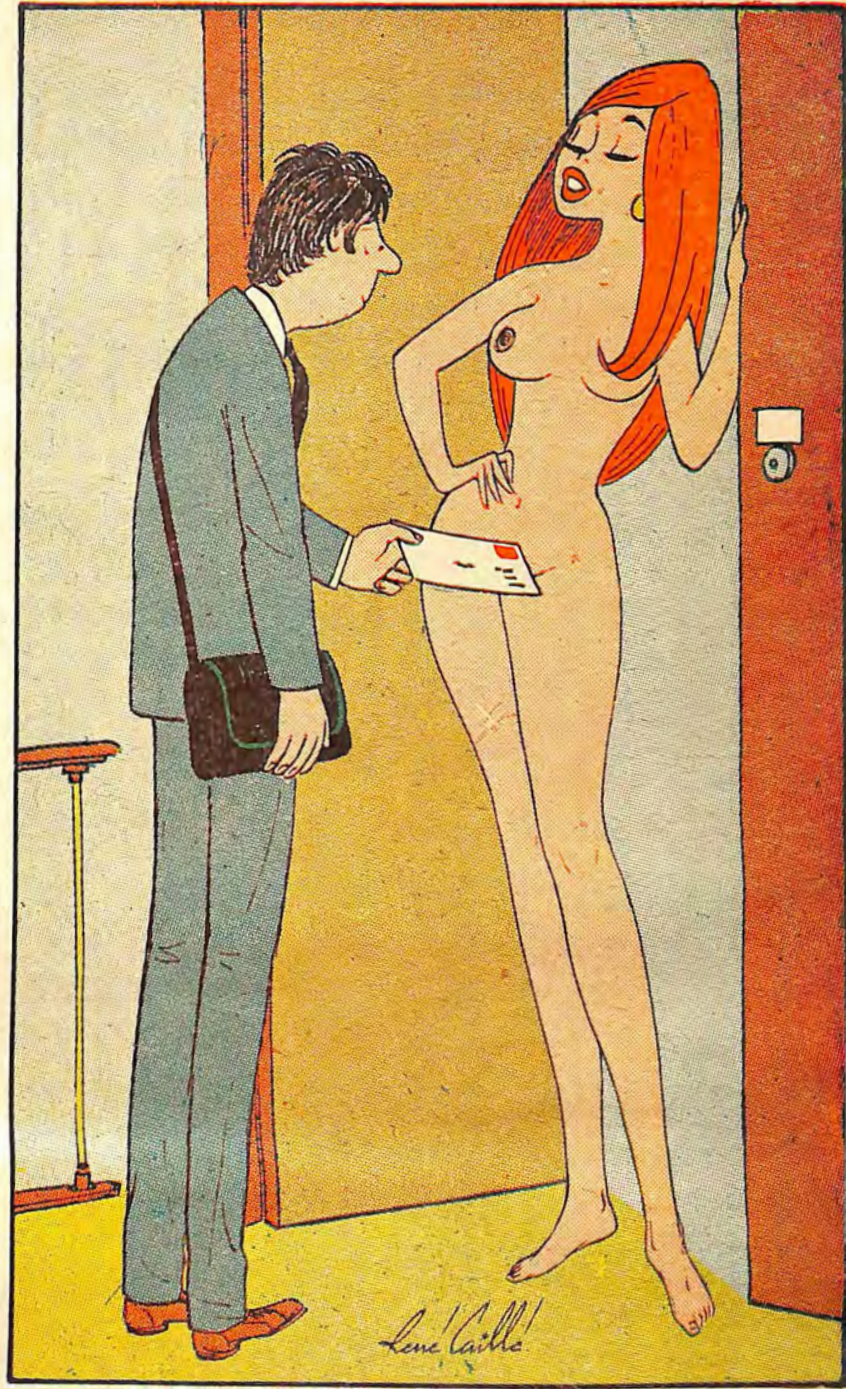
Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

A
K
B
B
B

- EN SEVDİĞİM AV, ERKEK AVLAMAKTIR !.

- MEKTUP KUTUSUNU MU ARADINIZ ? ÜZERİMDE OLMADIĞINI GÖRÜYORSUNUZ !

- BU AFİŞLERİN EN KÖTÜ TARAFI, YILDIZLARIN ÇOK OLMASI !.

- EVET SEVGİLİM, GEÇ OLDU AMMA, BABANA GÖYLE DE MERDİVENİ YERİNE KOYSUN !..